

CLARK DARLTON

Neviditelný útok

Knihovnička Perry Rhodan 58

Přeložil Jaroslav Kuťák

Byl vysoký, štíhlý a měl tmavé vlasy. Jeho oči byly světle modré a měly tvar mandlí - z čehož se dalo soudit na japonský původ z matčiny strany. To však nebylo zdaleka všechno, co na něm bylo nápadného.

Protože Ralf Marten byl mutant, teleoptik. Když se dostatečně soustředil, mohl vypnout své vlastní vědomí a pronikat do jiné živé bytosti, aby se díval Jejíma očima. Tato úžasná schopnost přispěla k tomu, že nyní mohl sloužit jako kosmický agent na druhé planetě slunce Trebola, Čtyři tisíce světelných let daleko od Země.

Nebyla to nijak těžká služba, protože Trebola II byl klidný a velice krásný svět, ale bohužel to nebyla Země. Obyvatelé se podobali pavoukům a nedokázali odlišit jednoho člověka od druhého, takže pro Martena nebylo nijak těžké vydávat se za Arkonidana a dokonce přesvědčit tamějšího arkonidského Administrátora, že jeho předci kdysi se svou lodí ztroskotali a proto se za uplynulá staletí mírně změnil jeho vzhled.

Ralf Marten tiše zaklel a zavřel dveře své malé kanceláře, ležící v blízkosti kosmodromu. Tady se soustředil život Treboly II, přinejmenším pro kontakty s ostatními světy. Marten měl svou malou cestovní kancelář a organizoval zábavné výlety do všech končin planety. Tak se mu dařilo udržovat styk i se zdejšími zástupci jiných civilizací a často se dozvídal věci, důležité pro Zemi a Perryho Rhodana.

Loudal se alejí a blížil se k hlavní ulici, která vedla k jeho malému apartmánu. Jeho byt se ničím nelišil od ostatních bytů humanoidních obyvatel planety. A přesto se tam našly jisté rozdíly, které by určitě zajímaly jisté lidi - kdyby o nich byli informováni.

Ralf Marten zpomalil krok a nenápadně se rozhlížel na všechny strany. Každý den mu hrozilo odhalení, protože počítačový Regent Arkonu už několik dní věděl, že Země, kterou po celé půlstoletí všichni považovali za zničenou, nadále existuje.

Marten s úlevou vstoupil do domu, vyjel výtahem do desátého patra a zastavil se přede dveřmi svého bytu. Strčil palec do malého kulatého otvoru vedle zámku a čekal. Trvalo jen pár vteřin, než počítač zaregistroval jeho otisky a vpustil ho dál. Dveře se tiše otevřely. Marten vstoupil a zamkl za sebou.

Tiše si hvízdal. Odešel do kuchyně a naprogramoval sporák na večeři. Čas k přípravě jídla využil k tomu, aby se v obývacím pokoji věnoval velmi tajuplné činnosti. V koutě stála nenápadná kovová bedna, dlouhá asi půl metru. Marten otevřel víko pomocí dvou složitých klíčů, které nosil na řetízku kolem krku. Kdyby se nějaký nezasvěcenec pokoušel bednu vypáčit, explodovala by a ne jenom, že by zničila svůj obsah, ale zabila by i toho nenechavce.

Víko odskočilo. Přístroj automaticky přešel na příjem a vysílačka odvysílala základní signál. Hyperprostorem pak spěchala zpráva z Treboly II na Zemi. Byla zakódovaná a nikdo by nerozluštil její význam, kdyby neměl patřičný kód.

„Agent Marten volá Zemi. Připraven na příjem. Agent Marten volá...”

Po chvíli se rozsvítila Červená kontrolka. Znamenalo to, že pro něj mají zprávu. Trvalo to jenom pár vteřin, pak se v místnosti ozval lidský hlas. Martenem to trhlo, protože to bylo už hodně dávno, kdy naposledy slyšel angličtinu: „Centrála volá agenta Martena. Instrukce z Terranie - zítra přistane loď Galaktických obchodníků. Jejím kapitánem je patriarcha Loga-rop. Nastupte na palubu. Svůj byt musíte podle plánu XXB zničit. Prosím, potvrďte. Konec.”

Marten přepnul.

„Agent Marten pro centrálu. Rozuměl jsem. Konec.”

Bzučení utichlo.

Víko se otevřelo. Marten vstal a pomalu odešel do kuchyně. Jídlo bylo hotové, ale nechutnalo mu. Přirozeně že nebylo nic, co by ho tady na Trebole drželo, ale každá změna vyvolává pochybnosti, zda bude budoucnost lepší než současnost. Na Trebole si už zvykl a znal své úkoly. To, co ho čekalo, naprosto neznal.

Ale rozkaz je rozkaz.

Zítra jednou provždy opustí svůj byt a bude se chovat, jakoby se nic nestalo. Už hodinu po jeho odchodu vykonají kyselinové plyny dílo zkázy a zametou stopy. Kdyby se posléze někdy někdo chtěl podívat do jeho bytu, nenašel by nic, podle čeho by mohl soudit na Martenovu přítomnost.

Jeho mise na Trebole II končila.

Podobně jako Ralfu Martenovi se toho dne vedlo i pěti dalším agentům Sluneční říše. Jejich centrála v Terranii je povolala zpátky. Rozkaz přišel přímo od Perryho Rhodana. Žádné vysvětlení nenásledovalo. Terranie, mohutná metropole svíce než 14 milionů obyvateli, ležela v oblasti, která byla ještě před půl stoletím známa a obávána jako poušť Gobi. Dnes už tam nic nepřipomínalo fakt, že tu kdysi ležel jen písek. Obrovité mrakodrapy, rozlehlé zelené plochy a gigantický kosmodrom určovaly tvářnost města, ze kterého byl řízen osud celé sluneční soustavy.

A všechny nitky se sbíhaly do rukou jednoho jediného muže.

Perryho Rhodana.

To on přivolal šest kosmických agentů zpět a stanovil pravidla hry. Akce zabrala několik dní, protože ne u každého proběhlo vše tak hladce jako u Ralfa Martena.

Týden po začátku akce chyběl už jenom John Marshall, šéf jednotky mutantů a vynikající telepat.

John Marshall, tmavovlasý Australan s úzkou tváří hráče pokeru, před mnoha lety společně s Rhodanem a ostatními přáteli podstoupil takzvanou „buňkovou sprchu“, která mu prodloužila život a zastavila proces stárnutí. Přestože mu bylo více než sto let, vypadal jako dobře udržovaný čtyřicátník. Jeho cesta vedla do Rena 25.

Reno 25 byl pětadvacátou planetou Jisté sluneční soustavy. Celkem šedesát planet kroužilo kolem tří těsně vedle sebe stojících slunců, tvořících centrum této zvláštní soustavy. Všechna tři slunce pak kroužila kolem centra gravitace tvořené prázdným prostorem mezi nimi.

Sedm planet soustavy bylo obydleno inteligentními bytostmi, ale Reno 25 se pokládalo za hlavní svět.

Zhruba deset tisíc světelných let daleko od Země Reno 25 představoval důležité překladiště arkonidské říše a základnu Galaktických obchodníků, stejně jako bojových flotil Arkonidanů.

Žádný div, že se John Marshall usídlil zrovna tady, aby odtud odesílal všechny zprávy, důležité pro Zemi. Využíval podobnou vysílačku, jakou měl ve svém bytě i Ralf Marten.

Marshall se však musel podrobit umění pozemských plastických chirurgů, aby mohl vystupovat jako Luraner. Luranerové byli humanoidními bytostmi a platili za poněkud svérázný rod Galaktických obchodníků, kterým se také říkalo Skokani. Skokani proto, že žili na palubách svých gigantických obchodních lodí, skákali hyperprostorem z jedné sluneční soustavy do druhé a uzavírali mezihvězdné obchody.

Marshall si tu dával říkat Probat a vydával se za obchodního partnera jistého velice vlivného Luranera, kterého však nikdo neznal jinak než pouze jménem, což nebyl div, protože tento Luraner existoval pouze v Marshallově mysli. Protože však neznámý disponoval penězi, nebylo jeho inkognito podezřelé.

„Probatova“ kancelář se nacházela v blízkosti kosmodromu, kde v jednom soukromém hangáru stál i jeho plochý kosmický člun. Malá loď měla v průměru třicet metrů a byla osmnáct metrů vysoká - dálkový průzkumný člun typu Gazela, pomocí něž bylo možné překonávat jednou transicí vzdálenosti až pěti světelných let.

Reno 25 byl mírumilovný svět, protože v arkonidské říši se už dlouho neválčilo. Tím překvapenější museli být obyvatelé Rena 25 a jejich Administrátor, když tam zničehonic přistály třístametrové doutníkovité skokanské lodě. Sotva se dotkly povrchu planety, stalo se něco mimořádně neobvyklého.

Otevřely se výstupy a ven vyšlo několik jednotek bojových robotů. Okamžitě aktivované obranné jednotky Administrátora byly po krátké bitvě odraženy a město obsazeno.

Teprve pak se ukázalo, že jde o dobře zorganizované piráty, žijící z luxusu a přebytků bohatých světů. Objevovali se překvapivě a jednali rychle. Plundrovali. Brali všechno, co našli.

Marshall se v okamžiku přepadení nacházel - ve své kanceláři a už mu nezbyl ani čas, aby tuhle novinku sdělil vysílačkou na Zemi. Než pochopil, co se vlastně stalo, do bytu nad kanceláří vtrhli dva bojovní roboti, zdemolovali všechno zařízení a dostali se až k zamaskované hypervysílačce. Pokusili se ji otevřít.

Nedotčena zůstala jen kancelář v nejnižším patře. Zbytek domu vyletěl i s oběma roboty do vzduchu,

Marshall zůstal odříznut od Země a mohl si pogratulovat. Že útok vůbec přežil. Jeho první myšlenka patřila Gazele, na jejíž palubě hodlal opustit zdejší sluneční soustavu, ale to nebylo tak jednoduché, jak si myslel. Piráti hermeticky uzavřeli kosmodrom a nedovolili, aby kdokoli opustil Reno 25.

Marshall uvízl v pasti a netušil nic o Rhodanově hypervysílání. Trpělivě čekal na šanci, až se dostane ke svému člunu. Jakmile by pronikl na palubu, už by se z planety nějak dostal, to věděl.

Teorie je jedna věc, ale skutečnost věc druhá. Piráti obsadili Administrátorův palác a tím i hyperstanici. Spojení s Arkonem bylo přerušeno a navíc byla aktivována rušička spojových vln.

Piráti se pustili do drancování a dávali si s tím na čas. Chtěli být důkladní, protože nenarazili na žádný větší odpor. Ale k jejich smůle je zaskočila právě jejich rušička, protože osm dní po přepadení planety se centrální počítač Arkonu snažil navázat spojení s Administrátorem na Reno 25. Stávalo se to zhruba jednou za deset let. Odpověď nepřišla, na což počítačový regent zareagoval neobyčejně rychle a vyslal k Reno velký bojový křižník, který měl zkontrolovat situaci.

Marshall právě seděl ve své malé kanceláři uprostřed sutin domu a pozoroval hangáry. K jeho štěstí už žádný další útok nepřišel. Nechali ho být. Cítil se poměrně bezpečně, i když rostoucí neklid ho pomalu připravoval o nervy.

A vtom se zjevil bojový křižník!

Ještě než se piráti stačili seskupit k obraně, obrovitá loď přistála a vyslala na povrch planety divizi nejmodernějších bojových robotů. O něco menší a starší roboti pirátů se automaticky pustili do boje a tím jasně prozradili, co se mezitím na Reno 25 stalo.

Marshall viděl, jak se metody Regentovy vlády za poslední desetiletí změnily. Počítač na Arkonu už nestrpěl neposlušnost. Aniž by přitom ohrozili život jediné organické bytosti. Regentovi roboti obnovili pořádek. V soustředěných útocích zmučili pirátské roboty a zajali všechny piráty, které chytili. Jejich tři doutníkovité lodě se roztavily v křížové palbě.

^ A ^

Marshall to všechno sledoval, aniž by se hnul z místa. Nic ho neohrožovalo, protože se mohl snadno dát identifikovat jako obyvatel planety. Jednotka arkonidských robotů zůstala na planetě a křížník odletěl zpátky.

Marshall už měl jenom přání pokud možno co nejrychleji opustit Reno 25. Co tu měl dělat, když ztratil možnost spojení s centrálou? Naproti v hangáru stál jeho člun. Zákaz startů byl zrušen. Tak nač ještě čekat?

Protože už nic nevlastnil, loudal se s prázdnýma rukama kolem strážních robotů, prokázal se jako bohatý obchodník Probat a bez potíží se dostal ke své Gazele.

Vše ostatní bylo dětskou hrou.

Prolezl vstupem do malého velínu. Střecha hangáru se nad ním otevřela. Marshall instinktivně zapnul strukturální kompenzátor. Byl to čistě reflexivní pohyb, ale ušetřil mu spoustu starostí, protože přesně v té chvíli bylo Administrátoru Rena 25 z Arkonu sděleno, aby okamžitě přezkoumal osobu obchodníka Probata, neboť existuje důvodné podezření, že tento muž...

Prošetření Probatovy osoby skončilo u hangáru. Pak zamířilo do vesmíru a tam se všechny stopy ztratily. Marshallův člun se v neznámém místě ponořil do hyperprostoru a zmizel. Díky strukturálnímu kompenzátoru nikdo nedokázal změřit body vskoku a výskoku lodi.

Marshall o těchto věcech pochopitelně vůbec nic netušil. Měl dost co dělat s tím, aby si vypočítal kurz člunu k Zemi. Gazela urazila jednou transicí nejvýš pět světelných let. Vzdálenost k Zemi však představovala deset tisíc světelných let. Každý skok hyperprostorem zabral asi desetinu vteřiny času a přípravy trvaly zhruba půl hodiny. Marshallovi nakonec trvalo tři dny, než se vrátil na Zemi a přistál v Terranii.

^ A ^

Rhodan vstal a vyšel Marshallovi vstříc.

„Vy, John? Už jsem s vámi nepočítal. Můj rozkaz k opuštění planety byl odeslán před deseti dny.“

„Něco mi do toho vlezlo,“ usmál se telepat a v krátkosti informoval všechny přítomné o událostech na Renu 25. „Regent se naučil spoustu nových věcí. Už se umí prosadit,“ ukončil svou řeč. „Obávám se, že to s ním nebudeme mít lehké.“

„Ha!“ zapištěl kdosi vzadu v místnosti. „Ta hromada počítačovejch plechovek se bude třást jako pudink, až uslyší naše podmínky!“

„V tom případě bude nejlepší, když se budeš držet hezky vzadu, Gucky,“ poznamenal Ralf Marten.

Pištivý mluvčí se vztyčil v celé své výšce a měřil pak jeden metr. Dřepěl na zadních nohou, podpírán širokým chlupatým ohonem. Tělo a hlava připomínaly křížence myši s bobrem.

„Já mám zůstat v pozadí?“ rozčiloval se Gucky. „Já jsem telepat, telekinet, teleporter, hypnotik...“

„A ještě něco?“ poznamenal Rhodan přívětivě.

Gucky chtěl odpovědět, pak ale smutně a vážně zavrtěl hlavou a znovu si lehl.

Rhodan se otočil zpátky k Marshallovi: „Všichni dobře víte, že jsme téměř před šedesáti lety oklamali Regenta i celou Galaxii tak, že si dodnes mysleli, že Země explodovala a my jsme všichni po smrti. Dnes už jsme dostatečně silní, abychom se mu postavili. Kromě toho nás už prokoukli a vědí, že žijeme a dýcháme. Když jsem před několika týdny zachraňoval Fellmera Lloyda, Skokan Talamon mě poznal a informoval Regenta, který mě od té doby nepřetržitě vyzývá, abych se mu ohlásil. Naši psychologové mi tvrdí, že Regent se musí nacházet pod nějakým silným tlakem okolností, protože jinak by takhle nereagoval. Poslechneme ho tedy a ohlásíme se mu. Tak, Marshall, to jen abyste věděl, na Čem jsme.“

„A mě tady zase budou chtít nechat,“ zavrčel kdosi v koutě.

Ohlédl se k němu. Byl to starý Rhodanův přítel Reginald Bull, zvaný Bully.

„Ale, Bully,“ konejšil ho Rhodan. „Ty tady na Zemi neseš velikou zodpovědnost. Nemohu tě vzít s sebou. Při naší následující akci musím mít spolehlivý pocit, že na Zemi všechno běží jako na drátku. To snad není pořádný úkol?“

Bully se křečovitě ušklíbl.

„Postarám se, abys dostal Nobelovu cenu za nejlepší způsoby konejšení, Perry. Tak fajn, já se teda nezlobím...“

„Dobrá, konec legrace,“ řekl Rhodan a zvážněl. „Oznamuji definitivní rozdělení účastníků. Jako hlavní skupina budou působit mutanti, zastoupení telepatem Johnem Marshalllem, telekinetem Tamou Jokidou, zaměřovačem a telepatem Fellmerem Lloydem, teleporterem Rasem Čubajem, teleoptikem Ralfem Martenem a Guckym. Kromě toho k ní patří důstojníci a posádka lodi DRUSUS. Je to křížník typu TITAN, půldruhého kilometru v průměru, patnáct set mužů posádky, čtyřicet Pulců s šedesáti metry průměru na palubě a hyperskokovou kapacitou třiceti tisíc světelných let. Všechna ostatní data znáte podle TITANU. DRUSUS byl zkonstruován a postaven na Zemi, nejde tedy o kořist. Myslím, že tím Regenta dostatečně ohromíme. Tuhle loď jsem dal postavit hlavně z tohoto důvodu. Je vybavena nejlepšími zbraněmi včetně fiktivních transmitterů. Start je stanoven na zítřejší dopoledne. Na palubě vydám poslední instrukce. Někaké otázky?“

Mohutný Afričan Ras Čubaj přikývl. „Ano, šéfe. Ví počítačový mozek na Arkonu, že ho chceme navštívit?“ „Jistěže ne,“ usmál se Rhodan. „Vykonáme kratší transici do prostoru a navážeme s ním spojení. Pak si místo, odkud budeme vysílat, může klidně zaměřit, aniž by nám mohl být nějak nebezpečný. Jeho logika mu řekne, že ze Země bychom nikdy nevysílali.“

Další otázky už nepadly.

^ _* _ ^

Všude v nejbližším okolí Mléčné dráhy - tedy v okruhu třiceti tisíc světelných let - byly rozmístěny strukturální zaměřovače Arkonidanů. Jejich úkolem bylo zaměřovat a evidovat všechny transice kosmických lodí v tomto prostoru. Počítačový mozek - Regent - na Arkonu byl neustále čerstvě informován a mohl podle toho dělat své závěry.

První transice křižníku DRUSUS proběhla pod ochranou strukturálních kompenzátorů. Skok proto zůstal „nehlučný“ a beze stop. Nikdo nezaměřil odkud loď přiletěla, ani kde se tu vzala.

Ale o pár hodin později už každý věděl, že tahle loď existuje a kdo je jejím kapitánem.

Hvězdy materializovaly a zjevily se na obrazovkách lodi DRUSUS.

Plukovník Baldur Sikermann, první důstojník křižníku, podsaditý, zakaboněný člověk s býčí šjí, si s úlevou oddechl a snažil se ani brvou neprozradit, že tenhle let je jeho první vážnou akcí.

„Přikázaná pozice dosažena, pane. Vzdálenost od Země tři sta světelných let. Rychlost: 0,98 světla.“

„Díky, Sikermanne. Kurz a směr držte stejný.“

Rhodan vstal, opustil velín a namířil si to ke spojařům. Tam už na něj čekal vysoký, štíhlý stařec -se sněhobílými vlasy a zlatorudýma očima. Všichni skuteční Arkonidané vypadali jako albíni a Crest v tomto ohledu netvořil výjimku.

„Regentovo volání dosud neutichlo, Perry,“ řekl Crest a váhavě se pousmál. „Nechali jsme ho hodně dlouho čekat.“

„Má dost času, Creste,“ usmál se Rhodan. „Musíme předstírat, že my taky.“

Společně s přítelem vešel do centrály a zastavili se až před hypervysílačkou. Privítal je tam velitel spojové centrály poručík David Stem.

„Co dělá náš přítel, Steme?“

„Pořád volá, pane. Text byl mezitím trochu pozměněn a zdá se mi o něco osobnější. Chcete si ho poslechnout, pane?“

„Možná by to bylo docela vhodné, Steme. Zapněte i obraz, pokud nějaký vysílají.“

Za pár minut se rozsvítila obrazovka a na ní se objevil starý známý Regent - mohutná ocelová polokoule uprostřed obrovského sálu, Z reproduktoru se ozýval klidný, kovově znějící hlas centrálního počítače Arkonu: „Vím, že žiješ, Perry Rhodane ze Země! Proč nesplníš mou prosbu a nenavážeš se mnou spojení? Ujišťuji tě, že nebudeme hovořit o minulosti. Jen budoucnost se počítá, Perry Rhodane! Tvoje i moje budoucnost! Ohlas se!“

David Stem přikývl.

„Tenhle text vysílá každé dvě minuty...“

„Zůstaňte na příjmu, Steme. Ale připojte vysílačku.“

Tohle byla velká chvíle. Crest stál trochu stranou a snažil se zakrýt své vzrušení. Byl to Arkonidan a kdysi patřil k vládnoucí třídě. Teď však na Arkonu vládl centrální počítač, který přesně podle prastarého naprogramování svých tvůrců - živých Arkonidanů - převzal vládu nad arkonidskou říší v okamžiku, kdy původní vládcí říše v drtivé většině beznadějně zlenivěli a zdegenerovali. A zatím tento stroj řídil říši bezchybně.

Rhodan počkal na zelenou kontrolku a pak klidným, pevným hlasem řekl: „Tady Perry Rhodan, planeta Země. Zachytil jsem tvé volání. Regente. My Pozemšťané jsme připraveni navázat s tebou kontakt. Žádám o potvrzení příjmu.“

„Stojíš daleko od Arkonu,“ ozval se mechanický hlas Regenta bez jakéhokoliv výrazu radosti či podivu. „Očekávám tě.“

Rhodan se chladně pousmál, když odpověděl: „Tak rychle se nehodlám odevzdat do tvé moci. Regente. Nyní vyslovím své podmínky. Chceš Je slyšet?“

„Ano, chci je slyšet, Rhodane!“

Rhodan se pořád ještě usmíval.

„Crest z rodu Zoltralů navrhuje třetí planetu slunce Mirsal. Podle atlasů se jedná o primitivní svět. Tam přistanu a počkám na tebe nebo na tvého zástupce.“

„Já nikdy nedokážu opustit Arkon, Rhodane.“

„Dobrá, tak pošli zástupce. Navrhuji Talamona z rodu Těžkých Skokanů, protože ho znám. Byl to on, kdo mě znovu našel.“

„Ne, Rhodane, přilet' na Arkon. Já...“

Rhodan Regenta přerušil: „Sejdeme se na Mirsalu III, nebo vůbec ne. Pošli Talamona. Souhlasíš?“

„Proč Mirsal?“

„Může to být i jiná planeta. Proč ne Mirsal?“

Počítač chvíli mlčel.

„Dobrá, souhlasím s Mirsaalem,“ řekl pak. „Ale mám také jednu podmínku. Každý z nás se tam smí objevit pouze s jednou lodí - a ta loď musí být postavena na mateřské planetě. Moje na Arkonu, ta tvá na Zemi.“

Rhodan se dál usmíval.

„Souhlasím, Regente. Na Mirsalu III se tedy sejdou dvě lodě. A ty pošleš Talamona?"

„Pošlu Talamona jako svého zástupce."

„Kdy?"

„Za deset tvých hodin, Rhodane. Konec spojení."

Rhodan přikývl a za pár minut vyšel s Crestem na chodbu *m* spojovou centrálou. „Takže?" zeptal se.

Crest pokrčil rameny a řekl: „Jedno je jisté, Perry. Regent Je až po krk v pěkné kaši, pokud smím použít pozemský obrat. Jinak by na tvé podmínky nepřistoupil."

„Asi máš pravdu," souhlasil Rhodan. „Co to ale může být? Arkonidská říše vzkvétá. Žádný z mých kosmických agentů mi žádné potíže nehlásil."

„Možná jde o potíže, o kterých ví jenom Regent," klidně namítl Crest.

Rhodan se na něj chvíli díval, pak přikývl a vykročil.

^ A ^

Mluvili spolu málo, téměř vůbec ne. Vteřiny plynuly, měnily se v minuty a nakonec v hodiny.

„Regent mluvil o deseti hodinách," uklidňoval Rhodan ostatní a přecházel po velínu sem a tam. „Máme tedy ještě dvě hodiny. Jsem upřímně zvědav, jak se Talamon bude tvářit, až spatří naši loď."

„Ten lump nás prozradil Regentovi," poznamenal Felimer Lloyd. „Asi mu pořádně dupnu na kuří oko."

„To budeš muset přitlačit, aby si tě nesplet s komárem," zapištěl Gucky. „Miláček Talamon totiž váží půl tuny. Ani tě neučiti..."

Další hodina proběhla bez událostí. Pak začala poslední fáze čekání.

Ještě půl hodiny.

Deset minut...

Otřes prostoru se dal zaměřit pouze pomocí speciálních přístrojů. Jinak zůstalo vše kolem tiché a bezhlučné. Nicméně dvě světelné vteřiny od lodi DRUSUS materializovala jiná kosmická loď.

Vyslanec arkonského Regenta. •

Rhodan se na loď podíval a s úlevou se pousmál, protože to byl křižník typu TITAN, tedy stejný jako DRUSUS. Arkonidané za uplynulá desetiletí nevyvinuli žádné nové lodě. Z toho se dalo usuzovat na řadu věcí.

Regent chtěl Rhodana ohromit, ale nemohl tušit, že podobné lodě se na Zemi už stavějí také...

Pak to netrvalo ani půl hodiny a obě lodě přistály nedaleko sebe na povrchu Mirsalu III. DRUSUS byl připraven k palbě. Stačilo jediné slovo a energetické zbraně by vychrlily svou ničivou sílu na protivníka.

Rhodan však nepočítal s tím, že by byli přepadeni. Pozoroval sousední loď. Zřetelně četl její jméno: ARCKOOR.

„Steme!" zvolal do interkomu. „Spojte se s nimi. Ať se vidíme!"

Obrazovky se zvolna rozsvěcely a pak se na nich objevila tvář, kterou Rhodan viděl naposledy před téměř šedesáti lety.

„Perry Rhodane - jsem rád, že žijete."

Rhodan přikývl a trochu posměšně odpověděl: „A vaše radost byla tak velká, Talamone, že jste si to nemohl nechat jen pro sebe a hned jste s tím utíkal za Regentem."

„Pochopte," pokoušel se Talamon o obranu. „Byl jsem velmi překvapen a bál jsem se nepříjemností. V Impériu vládne mír, Rhodane. A já jsem nevěděl..."

„...jestli ho nechci narušovat? Bez starosti, Talamone. Nikdo nemá z míru větší radost než já. Kdyby bylo po mém, mezi Zemí a Arkonem by nikdy nedošlo k rozmíškám. Proto jsem vlastně docela rád, že jste za mě vzal na svá bedra tíhu rozhodnutí a že jste Regenta informoval. Takže teď stojíme tváří v tvář - vy jako zástupce Arkonu, já jako zástupce Sluneční říše."

„Co je to Sluneční říše?"

„Země a její koloniální planety," odpověděl Rhodan. „Budeme si dál povídat touto cestou, nebo se sejdeme osobně?"

„Atmosféra je dýchatelná," přikyvoval Talamon. „Sejdeme se mezi loděmi. Vezmu pár svých důstojníků jako svědky a kromě nich také Regentova osobního zástupce..." „Copak jím nejste vy?"

„Ano, Jsem, ale ten člověčí. Regent mi dal s sebou mechanického zástupce, aby ho přímo informoval" o setkání."

„Souhlasím. Taky vezmu své lidi. Ovšem myslím, že bychom si měli vzájemně důvěřovat. Jak jste na tom finančně, Talamone?"

To byla přímá, účelová otázka. Talamon Rhodanovi vděčil za svůj největší životní obchod a jistě ještě stále žil z tehdejšího zisku. Musel za to být Pozemšťanovi zavázán.

„Daň se mi dobře, Rhodane. A jestli chcete něco vědět, ještě jsem nezapomněl, že jste to vy, komu vděčím za své bohatství. Jistě si vzpomínáte, že před šesti desetiletími jsem se útoku. proti Zemi nezúčastnil."

„Dobrá," usmál se Rhodan. „Za deset minut se setkáme."

Spojení bylo přerušeno. Rhodan vydal poslední rozkazy a přivolal mutanty s Crestem.

„Nebudeme si brát zbraně. DRUSUS zůstane v bojové pohotovosti. Sikermanne, vy převeźmete velení nad lodí a zůstaneme ve spojení přes náramkové vysílačky. Tak budete neustále zasvěcen do dění a v případě nutnosti

zakročíte."

^ A ^

Talamon zvedl pravici k pozdravu a sestoupil z rampy své lodi. Za ním kráčelo několik mužů. Dva z nich byli Skokani, druzí dva bezesporu Arkonidané.

Jakmile Regentovi vyslanci stáli pod kulovitou lodí, stalo se něco neobvyklého. Rhodan si hned všiml, jak se vstup jejich křižníku rozestoupil natolik, aby jím mohl prolétnout záchranný nebo průzkumný člun.

Chtěl ho snad Talamon nějak zaskočit?

Ale pak, ještě předtím, než stačil Sikermannu upozornit, si vzpomněl na Regentova mechanického zástupce. Pozorně sledoval otvor a Marshall mu mezitím zašeptal: „Talamon nechová žádné zlé úmysly. Malý počítač právě opouští loď. Táhle je..." Teď to viděli všichni.

Z výstupu vyplula polokoule a pomalu klesala k povrchu planety, aby zbrzdila půl metru nad ním. Rhodan zjišťoval, že jde o dokonalou zmenšeninu Regenta. Regentovo „dítě" mělo v průměru asi třicet metrů. Zaujalo pozici a zastavilo se.

Talamon mezitím rozpráhl ruce a vykročil Rhodanovi v ústředí.

„Rád vás zase vidím, Rhodane. Opravdu mám velkou radost!"

Rhodan byl dostatečně silným telepatem na to, aby rozpoznal pravdivost jeho slov.

„Lhal bych, kdybych tvrdil opak," odpověděl přívětivě. „Regent mi nemohl poslat lepšího partnera," Vzal Talamona za ruku a pevně ji stiskl. „Vůbec jste nezestárl."

Těžký Skokan spiklenecky zamrkal.

„Když je člověk dost bohatý a umí vycházet s Arasy, tak je to maličkost. Arasové mají spoustu prostředků, oddalujících příchod smrti. Ale ani vy nevypadáte špatně. Kde leží ten váš pramen života?"

Rhodan se potutelně usmál. „Na neznámé planetě. Říká se jí Planeta věčného života. Našel jsem ji čistě náhodou."

„Ne!" zasmál se Talamon, až se celý otrásal. „Vy si pořád musíte z někoho střílet!" Zapomněl na toto téma a ukázal na DRUSUS. „Nechcete mi snad tvrdit, že jste tuhle loď postavili na Zemi? Není to stejný typ jako ARCKOOR?"

„To je, příteli. Ale na Zemi jsme ji skutečně postavili. Vlastníme jich několik. Přiznávám, že nám za předlohu sloužila loď TITAN, ale i tak jsem Regentovu podmínku splnil."

„Dobrá," usmíval se Talamon. „Smím se nyní pozdravit s vaším doprovodem a představit vám ten svůj?"

Perry přikývl a zahájil všeobecné potřásání rukama. Ještě než se však stačil obrátit k počítači. Regent převzal iniciativu:

„Zdravím tě, Perry Rhodane," zaznělo kovově. „Ano, jsem to já osobně, kdo s tebou mluví. To, co vidíš před sebou, je v podstatě jenom relé. Jsme tedy ve spojení a je to stejné, jako kdybych byl s tebou."

„I já tě zdravím. Regente," odpověděl Rhodan. „Je dobře, že se po tak dlouhé době zase vidíme."

„Pro mě to byly jenom vteřiny," odpověděl mechanický hlas. „Ale souhlasím s tebou. I já tě rád vidím. Mezitím se toho hodně udalo."

„Já vím."

„Ano, tví agenti se toho dozvěděli mnoho, Rhodane, ale myslím, že ne úplně všechno."

Ostatní členové delegace usedli opodál na balvany. Crest si povídal s jedním z Arkonidanů. Nicméně všichni jedním uchem poslouchali, o čem Rhodan s Regentem mluví.

„Co jim podle tebe uniklo, Regente? Ví, že jsi z arkonidské říše znovu udělal galaktické impérium. Ví, že obnovil mír. Všechny nepřátele jsi smetl. V impériu vládne mír a klid. To všechno vím, Regente, ale zajímalo by mne, co víš ty o mně a o Zemi."

„Moc toho není," odpověděl počítač. „Dlouho jsem byl přesvědčen, že Země byla zničena. Ty sám jsi platil za pohřešovaného. A teď se zničehonic objevíš. Ocítl jsem se před skutečností, se kterou jsem se musel vyrovnat."

„Ty se ani nedivíš, jak jsme to dokázali?"

„Proč? Žiješ, Rhodane, a to je fakt. Možná žeš mě skutečně chtěl zmást. Pokud ano, podařilo se ti to. Minulost je vyřízená věc, důležitá je jenom současnost. A budoucnost, přirozeně. Proto jsem se s tebou chtěl sejít."

Rhodan věděl, že jeho počítačové psychologové slyší každé Regentovo slovo a že Je ihned vyhodnocují. Probíhalo to automaticky, takže teď už určitě měli nějaké výsledky k dispozici. Váhal, a pak překonal touhu, aby mu je někdo sdělil. Nechtěl zbytečně budit Regentovo podezření.

„Takže ty vážně nechceš vědět, jak se mi podařilo oklamat tebe i celou Galaxii?" „Možná později. Teď máme před sebou důležitější úkoly. Jak víš, v Impériu vládne klid a mír. Jen občas se objeví nějaký pirát, ale s těmi si dokážu rychle poradit. Neznám milost vůči těm, kdo chtějí válku."

„V tom jsme oba stejní," usmál se Rhodan. „Musím se proto zeptat, proč nespolupracujeme."

„My budeme muset spolupracovat, Rhodane, pokud nemá být ohrožena samotná naše existence!"

Tentokrát v Regentově hlase zazněla stopa živoucnosti. Rhodan v jeho jindy zcela neosobním tónu vycítil starost ~ starost o holou existenci.

„Za jistých okolností jsem k tomu ochoten. Regente. Ale nikdy se nestanu tvým sluhou."

„To po tobě nebudu požadovat, Rhodane, i když i to by bylo lepší než smrt. A takové nebezpečí tu je, Rhodane."

„Jaké nebezpečí?"

„Nelze je definovat, ale existuje už deset let. Nikdo kromě mě o něm neví, protože tam, kde se zjevilo, nezůstal vůbec nikdo, kdo by o něm mohl podat hlášení. Chápeš, Rhodane? Nikdo to nepřežil!"

Rhodan cítil, jak mu na srdce sahá chladná dlaň. Že by spojené Mléčné dráze hrozila další válka? Objevil se nový nepřítel, který toužil po vyhlazení humanoidních bytostí?

„Nelze ho poznat podle druhu jeho zbraní. Regente?"

„Zbraní?" ozvalo se studeně. „Neznámý nepřítel své zbraně zatím ještě neprozradil. Možná jsem se nevyjádřil docela jasně, Rhodane. Řekl jsem, že nikdo nepřežil. Možná jsem měl říct - po útoku tajemného nepřítele nezůstala žádná živá stvoření."

„Co se stalo? Byla rozstřílena? Spálena?"

„Nic takového. Všechno živé prostě zmizelo. Celé planety tak přišly o obyvatelstvo. Patřily k naší říši, měly svou civilizaci a krásnou přírodu. A pak, jednoho dne na planetě zůstaly jenom rostliny: Lidé a zvířata zmizeli, jako by tam nikdy nikdo nežil. Do dnešního dne se mi ještě nepodařilo tento fenomén nějak vysvětlit. Každické opatření se ukázalo marné. Proti tomuto nepříteli neexistuje žádná obrana."

Rhodan se podíval na svůj a Talamonův doprovod. Podle Talamonovy užaslé reakce poznal, že ani on o zmíněné hrozbě nevěděl. Talamon byl bledý jako stěna a zíral na počítač. Skokani a Arkonidané byli vyplašení. Jenom Rhodanovi mutanti zachovávali klid. Něco podobného čekali.

Rhodan se opět otočil k Regentově zástupci.

„Co chceš udělat a jak ti přitom mohu pomoci?"

Stroj bez váhání odpověděl: „Musíme spojit naše síly a inteligenci. Ty jsi v tomto ohledu pohyblivější než já. Máš k dispozici schopnější spolupracovníky. Já zase mám možná větší moc než ty. Společně bychom mohli dospět k úspěchu - pokud je to vůbec možné."

„Pokud to je možné..." překvapeně se zeptal Rhodan.

„Rhodane, já jsem proti němu bojoval deset let a bezúspěšně. Pokud se nám nepodaří odhalit aspoň podstatu neznámého nepřítele, jsme ztraceni, protože postupně zbaví celou Mléčnou dráhu všech živých bytostí!"

„Přeháníš," opáčil tvrdě Rhodan. Tak velkému nebezpečí prostě nehodlal uvěřit. „Pomohu ti. Regente. A sice jako rovnocenný partner a přítel. Pokud to bude nutné, budu požadovat vládu nad tvými flotilami a bojovými roboty."

„To nepůjde," odmítl chladně Regent. „Nemohu ti svěřit vládu nad Arkonem."

„Stojíš před těžkým rozhodnutím, což chápu. Ale buď budeš souhlasit a důvěřovat mi, anebo neznámý nepřítel jednoho dne sežere celou tvou říši. Ty osobně se nemáš čeho bát. Jsi celý anorganický."

„Ale nesu zodpovědnost za veškerý život v této části Mléčné dráhy..."

„Tak se podle toho chovej. Regente! Přenech mi část své moci, abych mohl nepřítele porazit!" Nastala krátká pauza. Baldur Sikermann ji využil a zapojil se do hovoru. Laboratoř DRUSUSU se hlásila. Jeden z vědců Šeptal: „Naše analýzy prokazují, že Regent nelže. Přistoupí na vaše podmínky, pane. O tom není pochyb."

Rhodan tiše odvětil: „Díky, Ali el Jagate," a nahlas dodal:

„Sikermanne, vyšlete několik průzkumných člunů, aby pozorovaly vesmírný prostor kolem Mirsalu III. Arkonidané budou následovat náš příklad."

„Rozkaz, pane."

Talamon přikývl. Vydal i svým důstojníkům stejné rozkazy. Rhodan se pak znovu otočil k počítači: „Už ses rozhodl. Regente?"

„Rovnoprávnost, Rhodane, víc ti toho dát nemohu, protože jinak bych ohrozil existenci Impéria."

Rhodan přikývl.

„Mohl bych toho docílit víc, ale nechci. Vezmu si od tebe jen to, co mi dáš dobrovolně. Možná nastane chvíle, kdy mi ještě rád předáš větší míru odpovědnosti. Nyní mi vysvětli svůj plán."

„Žádný plán nemám, Rhodane. Počkáme na další útok, aby sis mohl udělat představu o nepřítelově síle. Pak mi sdělíš své hypotézy a poradíme se, co dělat."

„Jsem připraven na nejhorší, Regente. Tím naše rozmluva končí, nebo ještě něco máš?"

„Momentálně nic. Můžeš si promluvit s Talamonem a poradit se. Já se ozvu, jakmile neznámý znovu zaútočí. Poprvé doufám, že na sebe nedá dlouho čekat."

Obraz polokoule v hale zhasl. „Dítě" zůstalo bez hnutí ve vzduchu. Bezesporu zůstalo nadále ve spojení s Regentem, ale už nezasahovalo aktivně do dění.

Rhodan přistoupil k Talamonovi.

Ale v té chvíli byl vyhlášen poplach.

„Poplach, pane! Poplach! Jeden z průzkumných člunů vyhlásil poplach!" Ve stejné chvíli Regent povolal svou mechanickou stanici zpět na palubu ARCKOORU.

„Všichni se vraťte do lodí! Tato planeta bude přepadena!"

Rhodan byl na okamžik zaskočen. Ze by upadl do léčky? Pak ale viděl Talamonovu pobledlou tvář a věděl, že to bude mnohem vážnější.

Poplach?!

Rychle hmátl pro náramkovou vysílačku: „Co se děje? Chci znát podrobnosti!"

„Naše Čluny zaměřily cizí kosmické lodě, ale pak je zase ztratily. Kapitáni člunů tvrdí, že se tyto lodě staly neviditelnými."

„Neviditelnými?" zopakoval Rhodan. „Neviditelnými?"

John Marshall a Talamon se vrátili.

„Musím zpět na svou loď," řekl Těžký, „a vyčkám na další rozkazy. S touto událostí nemohl nikdo počítat. Co se vlastně stalo?"

„Vím toho stejně málo jako vy," odpověděl Rhodan. „*Každopádně* se zdá, že na tuhle planetu hodlá zaútočit někdo ne-, známý."

Talamon zbledl ještě více.

„Neznámý? Možná ten, o kterém mluvil Regent? Tak proč se na něj nevrhnete?"

Rhodan přivolal Marshalla a ostatní mutanty.

„Teď není čas na diskuse, Talamone. Slyšel jste Regenta -jsme rovnocenní partneři. Doufám jen, že nám tohle partnerství vydrží déle, než jako před šedesáti lety. V budoucích bitvách půjdeme bok po boku. A obávám se, že nás už brzy čeká ta první. Odstartujeme a počkáme. Naše spojové centrály zůstanou v permanentním spojení. Mějte se dobře, Talamone. Následující hodiny ukáží, jak bude vypadat naše budoucí přátelství."

„Hodně štěstí, Rhodane," odpověděl Těžký, obrátil se a bez dalšího slova zmizel ve svém křižníku. Brzy nato se oba křižníky vznesly a opustily planetu.

Rhodan požadoval spojení s průzkumnými Čluny. Odešel ke spojařům a když se za několik minut vrátil, jeho tvář byla jako bez krve a podobala se posmrtné masce.

Crest se vyděsil a posadil se do nejbližšího otočného křesla. John Marshall se tázavě rozhlížel po ostatních mutantech. Ještě nikdy neviděl Perryho Rhodana takhle vyděšeného. Muselo se stát něco příšerného.

„DRUSUS přejde na oběžnou dráhu ve vzdálenosti jedné světelné minuty od Mirsalu III," řekl Rhodan Sikermannovi. „Vydejte rozkaz, aby byl připraven průzkumný člun číslo třináct..."

„Váš speciální člun?" ujišťoval se první důstojník.

Rhodan přikývl.

„Ano. Marshall, Ras Čubaj a Cucky poletí se mnou. Spolu s nimi obvyklá posádka padesáti mužů. Za pět minut chci opustit palubu lodí."

Dokonce ani nejschopnějším telepatům se nepodařilo proniknout do Rhodanových myšlenek, protože je zakryl mentálním blokem.

„Co máte v úmyslu, šéfe?" zeptal se Marshall.

Rhodan se díval někam mimo něj.

„Víte co se stalo, John? Neviditelní zaútočili proti soustavě Mirsal. Sáhá po nás nebezpečí, o kterém hovořil Regent. Jestli se s ním nevypořádáme..."

Zmlkl.

Ale Marshall pochopil a spolu s ním pochopili i ostatní.

^^^

Nějaký vtipálek nazval tyhle čluny Pulci a už to tak zůstalo. Byly to velké vesmírné čluny o průměru Šedesáti metrů, prováděly transice a byly dostatečně vyzbrojeny. K-13 se nijak nelišil od ostatních svého druhu, ale byl vybaven hypervysílačkou a fiktivním transmitterem. Kromě toho měl na palubě řadu dalších malých vymožeností. Jaké jiné čluny neměly.

Do poměrně malého velínu se nevešlo mnoho mužů, ale jakmile někdo otevřel dveře do sousední spojové centrály, překvapivě se to změnilo-

Za kontrolním panelem seděl Štěpán Potkin, svalnatý Rus s blondatými, nepoddajnými vlasy. Byl to poručík a platil za jednoho z nejschopnějších pilotů středně velkých lodí.

Na jedné z pohovek se jako obvykle uvelebil myšob Gucky a předstíral znučenost, přestože se v duchu nemohl dočkat dalšího dobrodružství. Boj s Neviditelným ho dráždil, ale zároveň v sobě nedokázal potlačit určitou nevoli.

Marshall s Čubajem stáli těsně vedle dveří, zatímco Rhodan seděl vedle Potkina a sledoval monitory.

Mirsal III se pomalu opticky zvětšovala, jak se k ní blížili. Noční strana planety byla temná, jen tu a tam se objevovala světla měst. Rhodana uklidňovala, protože představovala signály života. Kdyby tu neznámí zakročili, žádná světla by nesvítla.

Ale nejdříve ze všeho musel prozkoumat denní stranu.

Podle hvězdného katalogu na Mirsalu III žily bytosti podobné lidem. Původní obyvatelé však nebyli vyšší než půldruhého metru a žili na úrovni pozemského středověku. Vládli jim králové a knížata, kteří žili v opevněných hradech a bojovali mezi sebou o území a poddané. Kosmické lety neznali, i když občas nějakou arkonidskou loď na své planetě spatřili.

Rhodan odložil atlas. Vývoj různých civilizací vesmíru si byl velmi často překvapivě podobný. Mirsal v tomto ohledu nepředstavoval žádnou výjimku.

K-13 vzlétl a klouzavě pronikal do atmosféry planety.

„Nechápu, proč se nám nikdo neukazuje," poznamenal o dvě minuty později Marshall, když prolétali přes malou osadu. Rychlost člunu klesla jen na nějakých dvě stě kilometrů v hodině. „Kdyby tu proběhla invaze, museli bychom přece vidět nějaké stopy."

„Zapomínáte, co nám říkal Regent," opáčil Rhodan. „Neznámí nezanechávají stopy."

Kolem kopce se tísnily domky. Nahoře stál hrad. V polích se klikatily prašné silnice. Venku stálo několik plovůzů, ale nikde žádný člověk, ani zvířata.

•Rhodan přimhouřil oči a rozkázal: „Potkine, leťte ostře na západ. Pokud se přiblížíme k nějakém dalšímu městu, zpomalte. Budu si je chtít prohlédnout.”

Nemuseli čekat dlouho. Ale i tohle město vypadalo jako po vymření.

„Přistaňte támhle dole na volném prostranství,” rozkázal Rhodan. Trápil ho nepříjemný pocit samoty.

„Nezachycuji vůbec žádné myšlenkové impulzy,” řekl najednou Marshall. „Bytosti, které umějí stavět domy, určitě budou nadány i myšlením...”

Rhodan neodpovídal. Sledoval přistávací manévr a pak kývl na Marshalla s Čubajem,

„Vy a Gucky půjdete se mnou. Potkine, kryjte nám záda, kdyby něco, a nespouštějte nás z očí. Spolehám na vás.”

„Dobro,” zabručel Rus. „Na mě se můžete spolehnout. Šéfe. Berete si s sebou zbraně?”

Rhodan přikývl a opustil s mutanty velín. Než dorazili k výstupu, každý si vzal ruční paprskomet a několik granátů. Pak, o několik minut později, znovu vykročili na povrch planety Mirsal III.

^ x ^

K-13 přistál na volném prostranství. Podle všeho to bylo tržiště. V blízkosti lodě stál vůz, kdysi určitě tažený nějakým zvířetem, protože postroje ležely volně před ním na zemi, jako by se z nich zvíře vymanilo a uprchlé. Rhodan se na postroje díval přimhouřenýma očima, ale nic neříkal. Marshall sledoval jeho pohled a už chtěl něco říct, když se ozval Gucky: „Támhle naproti..., u ty zdi!”

Podívali se všichni společně. Míhl se tam nějaký stín a Mat-r sbalí zároveň zachytil slabé myšlenkové impulzy. Ale stejně tak to mohl být smyslový klam.

„Ne,” řekl Rhodan. „Tohle nebylo šálení. Tamhle naproti někdo byl - ale Mirsaleran ne!”

„Zneviditelně!,” oznamoval vzrušeně Gucky. „Přmo před našima očima zneviditelně!”

„Ale co jeho myšlenkové impulzy?” klidně se zeptal Rhodan. „Ty také zneviditelněly?”

Nedostal odpověď. Nikdo ji neznal.

Tasili paprskometry a navštívili nejbližší dům. Když jím procházeli, překvapeně zjišťovali, že to tam vypadá, jako by se jeho obyvatelé měli každou chvíli vrátit. Nic tam nebylo zničeno, všechno stálo na svém místě. V primitivních kamnech plápolal oheň, i když už jen olizoval poslední zbytky dřeva. To, co se tu stalo, se muselo stát před několika málo hodinami.

Ale nepotkali se s žádnou živou bytostí.

„Kde jsou všichni?” hlesl Čubaj. „Přece se nevypařili...”

Gucky, který jindy velmi rád žertoval, tentokrát mlčel. Tiše a zarputile si prohlížel opuštěné předměty, chlupy na zátylku se mu ježily.

Marshall položil Afričanovi ruku na paži.

„Všechno má nějaké přirozené vysvětlení. Rasi. A my docela určitě zjistíme, co to všechno znamená- Jistě je neobvyklé nenajít stopy po boji, ale já opravdu nepochybuji o tom, že najdeme řešení.”

I Rhodan musel uznat, že Jako útěcha to jsou slabá slova, ale lepší něco než nic. ^f

V ostatních domech to nevypadalo jinak. Nikde ani živáčka. Jenom obydlené místnosti s atmosférou domova, čekající na návrat svých obyvatel. Rhodan tvrdošíjně pátral dál. Prošli několika bočními uličkami a dorazili až do okrajových oblastí města. Tam to vypadalo prostěji, vesničtější. Velké domy ustoupily malým a za nimi se pak rozprostíraly zahrádky a pole.

A dobytčí stáje.

V jedné ze stájí narazili na další hádanku.

Ve zdích byly zapuštěny řetězy, zakončené železnými kruhy. Tyhle kruhy měla zvířata patrně kolem krku- Nyní tam však kovové obojky ležely neotevřené v řadě na zemi vedle sebe tak, jak tam musel dobytek stát předtím.

Kdo zvířata vyvedl ven, aniž by otevřel obojky?

„Vypadá to,” zamumlal Marshall, „jako by všichni prostě dematerializovali.”

Rhodan na to nic neříkal. Zamyšleně kráčel dál ve slunečních paprscích, ale už se vraceli ke K-13. Už věděl, že je znovu čeká dlouhá, nebezpečná cesta.

^ ^ ^

Poručík Marcel Rous si přivolał člun K-7 a blížil se k planetě Mirsal III z noční strany.

Marcel byl tmavovlasý, velmi temperamentní mladík. Nechal se často svádět emocemi a zapomínal přitom na rozum. Miloval život, ale zůstával odvážný a statečný. Jeho vlastní impulzivnost ho však už několikrát velmi zaskočila.

Plul ve výšce necelých pěti set metrů nad povrchem jemu neznámé planety. Z reproduktorů se neustále ozývala hlášení ostatních Pulců a odpovídající instrukce z paluby DRUSU. Něco se tomuhle cizímu světu stalo, ale nikdo nedokázal říct, co to bylo.

Zaměřovači přístroje K-7 registrovaly pevná tělesa v atmosféře Mirsalu III, ale nedokázaly je udržet déle než dvě tři vteřiny. Pak se monitory vyprázdnily a elektronické Impulzy odumřely. Vysvětlení tohoto podivného fenoménu chybělo. Stejně nemožné se zdálo, že tělesa, která se dokázala proměnit na neviditelná, zároveň zmizela ze zaměřovačích paprsků.

Marcel Rous cítil tajuplnost těchto událostí a přitahovalo ho to. Ignoroval rozkaz a rozhodl se pátrat na vlastní pěst. Proto opustil oběžnou dráhu a vyrazil střemhlav jako dravec k povrchu planety Mirsal III.

Záměrně k tomu zvolil noční stranu, protože se tam cítil bezpečněji než na osvětlené denní straně.

Invaze v obvyklém slova smyslu tu neproběhla, toho si Rous všiml na první pohled. Tam dole vládl klid. Až příliš velký klid.

Otočil se k muži, který seděl vedle něj.

„Co tomu říkáte, Beckere?“

Kadet se naklonil, prohlédl si záběry rozsvíceného pouličního osvětlení a domů a odpověděl: „Proč tolik svítí, když všichni spí?“

Rous přikývl. Přesně na tohle se ptal.

„Už dávno je tady po půlnoci. Nač tedy ještě tolik světla? A proč se svítí v tolika domech? Kdyby bylo devět večer, neřekl bych ani slovo. Je to zvláštní, opravdu velice zvláštní.“

„Co kdybychom přistáli...“, navrhoval Becker.

Rous předstíral nerozhodnost.

„Nemáme to povoleno. Nesmíme jednat na vlastní pěst. Neseme odpovědnost za celou posádku. Co kdyby se něco stalo...“

„A co by se mělo stát?“ podpořil ho Becker. „Zdejší obyvatelé neznají ani energetické zbraně. Těch se bát nemusíme...“

„Nevím, nevím,“ váhal Rous. „Měli bychom se spojit s lodí a požádat o povolení k přistání.“

„Jak si přejete, pane,“ řekl Becker a vypadal přitom poněkud uraženě. „Já osobně si myslím, že nám to nedovolí. Šéf nemá rád riziko a když už to musí být, pak ho raději podstupuje sám.“ „Hm...“, zabručel Rous.

Naštěstí byl ve svých úvahách přerušen. Z reproduktoru se ozval hlas Davida Sterna, který měl službu ve spojové centrále lodi.

„K-7, ohlaste se! Udejte svou polohu!“

Rous tiše zaklel.

„Tady poručík Rous! Noční strana Mirsalu III.“

„Vy jste opustili oběžnou dráhu?“

„Ano, pronásledovali jsme cizí loď, ale ztratili jsme ji z přístrojů. Asi přistála v blízkosti města pod námi. Máme ji hledat?“

Trvalo minutu, než přišla odpověď.

„Rozkaz plukovníka Sikermanna - přistaňte na přehledném místě a vypusťte dva bojové roboty se třemi muži posádky. Vy sami zůstanete na palubě K-7 a odstartujete při sebemenším náznaku nějakého útoku- Rozuměli jste?“

„A co mí lidé?“ zeptal se Rous. „Přece je nenechám ve štychu“

„Loď nesmí padnout do rukou nepřítele! O vaše lidi se postaráme.“

„Ještě nějaké rozkazy?“

„Ne, poručíku Rouši. Zůstaňte se mnou ve spojení. To je vše. Konec.“

Marcel Rous se podíval na kadeta Beckera.

„Vypadá to, že mám smůlu, Beckere. Dostáváte příležitost, abyste se vyznamenal. Možná že vás za to povýší. Vezměte si dva muže a dva roboty - a máte povolenou vycházku do města. Byli ve městě déle než pět hodin a zjistili, že je docela opuštěné. Nikde nenarazili na jediného živého tvora, Becker tedy s těžkým srdcem ohlásil, co našel, totiž že nic nenašel. „Dobrá, vraťte se tedy zpět, Beckere,“ přikázal mu Rous. „Vracím se!“ odpověděl kadet a obrátil se. A v té chvíli se stalo něco, co si neuměl vysvětlit. Nejdříve ze všeho spatřil asi dvě sté metrů před sebou jasně osvětlenou kosmickou loď. Pak uviděl oba své druhy a roboty. V následující chvíli se mu všechno před očima najednou rozplývalo. Zděšeně vykřikl a už jen velice slabě uslyšel ve sluchátkách volání svého velitele: „... okamžitě se vraťte!“

Pospěšte si... Nebo vás...!“

Víc toho Becker neslyšel. Zešíroka zíral na své dva muže. Jeden z nich se na něj snažil sáhnout, něco křičel, ale Becker neslyšel ani hlásku,

Svět kolem něj se zvolna nořil do naprosto tiché temnoty.

A pak už byla jenom úplná tma, klid a ticho. Tak nějak asi muselo být člověku v hloubce tisíce metrů pod hladinou moře. A navíc Becker vůbec nic nevnímal. Jeho nervová soustava přestala fungovat.

^ A <.

Poručík Marcel Rous viděl, jak se Becker vrací a pak sledoval tu úděsnou změnu - Becker se na okamžik stal průsvitným a pak se docela vytratil. Už nebyl žádný kadet Becker. Místo, na kterém ještě před okamžikem stál, bylo nyní prázdné.

A neznámá síla sáhla i po obou prchajících mužích. Pomalu se vytráceli, stejně jako Becker. Pak z nich Rous viděl už jenom rychle se pohybující hlavy a nakonec se i ty vypařily.

Vnímal tyto události, aniž by je pochopil. Robotů se netýkaly. Oba neomylně kráčeli zpět k lodi.

„K-7 pro DRUSUS! Tři muži napadeni neviditelnými... a proměněni na neviditelné!“ křičel Rous do mikrofону. „Zmizeli...“

„Okamžitě startujte!" přišel rozkaz. „Ale ti dva roboti ještě..." „Startujte!"
Rous se lekl Sikermannova příkrého tónu a pohnul pákou. Zavřel vstup a vzlétl k nebi. .
Jeho dva roboti zůstali na planetě a dál pátrali po nepříteli. Ale nenašli ho.

^ x ^

„Vesmír je plný myšlenkových impulsů," řekl Felimer Lloyd a podíval se z monitoru na Rhodana. „Ale žádný z nich nedává smysl. Rozumíte tomu, šéfe?"

„Ne, absolutně ne. Vypadá to, že se útočníci zdržují ve vesmíru. Tady dole z nich moc neuvidíme. Marshall a Gucky nezachycují prakticky nic."

„Vesmír je plný impulsů, ale nedávají smysl. Jak jsem řekl - zlomky, víc nic. Je to divné."

„Pokuste se zachytit alespoň jedinou jasnou myšlenku. I to by nám pomohlo."

„Není to možné. Je to jako byste chtěl soudit celou knihu podle jednoho slova..."

„Nevzdávejte to, Lloyde. A především - pokuste se nalézt zdroj těch impulsů. Možná se to podaří Ralfu Martenovi..."

„Počkejte, dám vám ho."

Ralf Marten se objevil a pozdravil na vzdálenost milionů kilometrů.

„Lloyd mi sdělil vaše přání, šéfe. Pokusil jsem se. Ale zdroj impulsů mi zůstal neznámý. Směr nelze stanovit. Podnikl jsem několik skoků, ale vždycky jsem skončil někde v nicotě. Ne, Šéfe, nejde to. Nedokážu to."

Rhodan zůstal klidný.

„Nic vám nevyčítám, Martene. Stojíme proti nepříteli, který nemá tělo a je neviditelný. Jak se zdá, dokáže úspěšně maskovat i své nitro. To je velice nebezpečné. Jsme bezmocní, dokud na nás nezaútočí, ale jak to vypadá, nemá zájem."

„Kadet Becker a dva muži z K-7 se rozplynuli ve vzduchu, pane. To je přece útok."

„Nevím, jestli je to tak," odpověděl Rhodan. „Možná že to byl omyl Neviditelného. Každopádně se musíme mít na pozoru, až zase někdy vstoupíme na Mirsal III. A to vstoupíme, chce-me-li vyřešit tento problém. Regent z Arkonu luští tuhle hádanku už celých deset let, nemůžeme chtít, aby se nám to podařilo za jediný den. Snažme se tedy dál, Martene!"

Rhodan počkal, až ho David Stem přepojí. Na monitoru se objevila tvář Baldura Sikermann. Byla neobvykle bledá.

„Co je vám, Sikermanne?" divil se Rhodan. „Narazil jste na strašidlo?"

„Se strašidlem bych si věděl rady," odpověděl plukovník. „Ale šílím z té spousty nedefinovatelných zaměření kolem nás. Pořád mám dojem, jako by do nás měl každou chvíli někdo vrazit, ale pak se to nestane."

„Buďte rád."

„Vám se to žertuje," odporoval Sikermann. „Jaká je vaše pozice?"

„Letíme k DRUSUSU a za několik minut vstoupíme na palubu. Mám v úmyslu posílit posádku svého člunu a ještě jednou přistát na Mirsalu III. Možná dokonce s celou lodí."

„A sakra," řekl Sikermann. Víc toho nebylo.

^ ^ ^

Na palubě DRUSUSU si Rhodan vyslechl hlášení Marcela Rouse.

„Jsou to nepřátelé, které nesmíme podcenit," řekl pak, když Marcel zmlkl. „Bojovat proti neviditelnému nepříteli vyžaduje maximální soustředěnost a využití všech prostředků, které máme k dispozici. Doufejme, že budeme moci Beckera a jeho dva druhy vysvobodit." Pak Rhodan opustil hangár a vrátil se do velínu.

„Ti cizinci se patrně nacházejí v neustálém stavu transice," poznamenal vážně Arkonidan Crest. „Obávám se, že teorie o jejich neviditelnosti není tak docela přesná."

Rhodan přikývl.

„Trochu jsem se toho obával, i když ani tohle není zcela přesvědčivé vysvětlení... Copak je, Martene? Nějaké novinky?"

„Před pěti minutami jsem se odvážil mentálního skoku do jednoho z déletrvajících směrů impulsů a pronikl jsem do cizího mozku, ovšem než jsem se stačil podívat očima té cizí bytosti, jednoduše mě vyhodili ven. To se mi nikdy předtím nestalo."

„Máte nějaké vysvětlení?"

Ralf Marten zavrtěl hlavou.

„Žádné, pane. Je to pro mě nepochopitelné. Ale jsem přesvědčen, že mě nevyhodila bytost sama, nýbrž něco jiného, jakási velká síla..."

Rhodan se zamyslel.

„Už jste se někdy pokusil vniknout do cizího mozku v okamžiku transice? Nemohlo by to vyvolat stejný efekt?"

Ralf Marten překvapeně přikývl.

„Ano, uměl bych si to představit, ale snad si nemyslíte, že..."

„Je to jenom domněnka," uhnul Rhodan. „Musíme zvažovat různé hypotézy." Pak se rozhlédl po přítomných. „Rád bych se všemi příslušníky jednotky mutantů přistál na Mirsalu III. Odstartujeme s K-13 za deset minut."

DRUSUS nás bude přesně za tři minuty následovat a také přistane. Našel jsem vhodné místo u městských hradeb."

Sotva přistáli, ohlásil se Talamon. Regent ho povolal zpátky na Arkon, ale Talamon slíbil, že se do soustavy vrátí se svou vlastní lodí.

Rhodan ho mlčky vyslechl.

Nespouštěl přitom oči z bran města.

„Neviditelní," řekl pomalu a s důrazem. „Nepřemýšlejí. Umějí se maskovat nejen opticky, ale i mentálně. Bude těžké je najít."

Marshall neodpovídal.

Měl najednou pocit, že je mu zima.

^ ^ ^

Čtyři lidé procházeli městem a cítili se všelijak. Pět kroků za nimi cupital myšob Gucky. Rhodan a Felimer Lloyd šli vedle sebe, těsně je pak následovali John Marshall a Ras Čubaj.

Kromě nich pročesávali město bojovní roboti, Rhodan naslouchal jejich hlášením. Dosud nic nového.

Vysoká, mohutná budova přilákala jejich pozornost. Rhodan se zastavil a Gucky ho došel.

„Vypadá impozantně," řekl Rhodan a ukázal na stavbu. „To bude radnice nebo tak něco. Podíváme se dovnitř?"

Ostatní přikývli a šlo se. Těsně před portálem se však znovu zastavili.

„Gucky, podíval by ses dovnitř?"

Myšob pochopil, přikývl, soustředil se a teleportoval - prostě zmizel. Netrvalo mu to ani deset vteřin a byl zpátky.

„Je to nějaké shromaždiště," oznamoval a uhlašoval si kožešinu. „Byl jsem ve velkém osvětleném sále a přitom svítí slunce. Vevnitř nikdo není."

„Jdeme," rozhodl Rhodan a vystupoval po širokém schodišti. „Musíme najít nějakou stopu. Musíme zjistit, kam všichni zmizeli - jinak nikdy nenajdeme ani naše vlastní unesené lidi."

Různými chodbami a menšími prostory nakonec dorazili do sálu, který před nimi navštívil Gucky. Zastavili a dívali se. Na stolech ležely papíry a psací potřeby, jako by zdejší radní najednou před něčím utekli. Nikdo by tu nenechal ležet své osobní poznámky, kdyby nemusel.

„Někdo tu je," zašeptal Felimer Lloyd. „Docela jasně ho cítím." Rhodan byl slabý telepat, ale necítil nic. Gucky ano.

„Lloyd má pravdu," šeptal. „Tady v tom sále někdo je. Má myšlenky..., hodně myšlenek... Ale jsou nesmyslné, zmatené. Přicházejí a odcházejí..."

Ras Čubaj zarputile mlčel. Rukou svíral pažbu zbraně a očima pátral po cíli. Rhodan byl přesvědčen, že se vnitřně připravuje na teleportaci.

„V žádném případě nesmíte teleportovat," tiše ho varoval Rhodan. „A kdyby, pak s sebou musíte vzít dva z nás. Rozumíte?"

Afričan přikývl jako hříšník, přistižený při činu.

V sále by se našlo mnoho různých úkrytů. Nepřítel se mohl schovávat za každou lavici, za každým stolem - kdyby to měl zapotřebí. Ale nikde nikoho neviděli.

„Možná to jsou jen naše nervy," zašeptal Rhodan. „Nějaký klam..."

„Nevěřím na klamy," opáčil Gucky a vztyčil uši. „Někdo tu je! A je jich tu dokonce několik. Ale nevidím je..."

Rhodan zamyšleně sledoval řady stolů. Byl si plně vědom strašlivého nebezpečí, do kterého se dostali, a sám své vlastní tezi o podrážděných nervech nevěřil.

Náhle měl dojem, jako by za řečnickým pultem někoho uviděl. Byl to jenom stín, který se vynořil z nicoty a rychle se do ní zase vrátil. Sállem zavanul hrobový chlad. Zahalil všechny přítomné a hned zase pominul.

Sállem se mihl další stín.

Ras Čubaj tasil zbraň a vystřelil. Paprsek proletěl místností a podpálil stůl. I Marshall začal bezhlavě střílet kolem sebe.

„Rychle pryč!" zděšeně zapištěl Gucky. „Proti těm nic nezmůžeme"

„Jen klid!" zašeptal Rhodan. „Jestli nám teď utečou, třeba se už nikdy nedozvíme, kdo to byl." Obrátil se směrem k mihotavým stínům a nahlas vykřikl: „Ať jste kdo jste, ukažte se nám. Nejsme nepřátelé!" Nikdo mu neodpověděl, zato se však s Felimerem Lloydem udala strašlivá změna - začal se rozplývat.

„Čubaji!" vykřikl Rhodan. „Popadni Lloyd a Marshalla! Skoč s nimi ven!" Zároveň chytil Guckyho za packu a teleportovali před budovu.

Tam s úlevou zjistil, že Lloyd zůstal celý. Rychlá teleportace ho zachránila před únosem Neviditelných.

Rhodan měl pocit, že vyhrál první bitvu tohoto nerovného boje. Sice jen na body a těsně, ale vyhrál.

^ A ^

„V těch našich teoriích něco nesedí," řekl Baldur Sikermann a vrhl na Rhodana zoufalý pohled. „Zevrubně jsem si o tom popovídal s kapitánem Gorlatem."

Kapitán Hubert Gorlat byl bezpečnostním důstojníkem lodi DRUSUS, nenápadný, všední chlapík, avšak plný energie. Jeho povolání ho vychovalo k tomu, aby dlouho přemýšlel, než něco udělá.

Rhodan minul pohledem Cresta a zadíval se na Gorlata.
 „Vy máte nějaký nápad?“ zeptal se se zájmem.
 Kapitán zvolna přikývl.
 „Nápad se tomu asi nedá říkat, ale aspoň bych rád varoval před mylnými závěry. Konstatovali jsme, že loď nepřítel není vidět a že je možné je jen zřídka zaměřit, protože rychle mizejí. To je nezvratitelným faktem.“
 „Ano,“ souhlasil Rhodan.
 „Takže je jasné,“ pokračoval Gorlat, „že cizinci dokáží zneviditelnit i anorganickou hmotu. Jenom jsem se trochu divil, proč to neprovedli s našimi roboty.“
 Rhodan přikývl a chtěl něco dodat, když vtom zaječely sirény.
 Poplach!
 Obrátil se a jako první doběhl k otevřenému východu z lodi. Poplašné signály totiž oznamovaly, že na ně neútočí nikdo z vesmíru, ale odněkud z povrchu planety.
 Tři další čluny stály těsně u K-13. Z posádky nebylo nikoho vidět.
 Ale kde byl protivník?
 Sikermann se zastavil vedle Rhodana a lupal po dechu.
 „Naši roboti... Kde jsou?“
 „Pročesávají město. Zatím nenašli ani živáčka.“
 Sikermann ukázal před sebe.
 „Slyšíte to, pane? Ve městě se střelí. Poplach vyvolali roboti. Asi narazili na nepřítel. Ve spojové centrále bylo přerušeno spojení s několika roboty.“
 To znamenalo, že roboti byli pravděpodobně někým zneškodněni.
 „Rasi Čubaji, doprovodíte mě,“ řekl Rhodan a vzal Afričana za ruku. „Jinak nikdo! Rychle, Rasi, teleportujte!“
 „Kam?“
 „Na náměstí, doprostřed města. Musíme zjistit, co se stalo. A nezapomínejte. Rasi - Jakmile by na někoho z nás sahal Neviditelní, okamžitě se vracíme! To je jediná záchrana!“
 Sikermann chtěl ještě něco říct, ale svá slova vyslovil do prázdna. Rhodan i Afričan rázem zmizeli. Materializovali ve městě a pak se na okamžik zastavili na rozlehlém náměstí. Ale možná, že nebyli sami, možná, že nepřítel stál přímo před nimi - a oni ho neviděli. Nemohli ho vidět, protože byl neviditelný a uměl zablokovat své myšlenky.
 „Támhle - roboti!“ zvolal Ras a pevně sevřel Rhodanovu paži, aby s ním mohl odteleportovat zpátky, kdyby to situace vyžadovala. „Zahájili palbu... Ale na koho? A proč utíkají? Před kým? Nikdo na ně nestřelí!“
 „Ale patrně na ně nějak útočí. Nevím...“
 Rhodan strnul. Jeden z robotů totiž začal mizet. Jeho obrysy se zamlžily, pak se stal průhledným a nakonec se úplně ztratil. Nepřátelé tedy brali i roboty. Brali je jako zajatce své neviditelné říše, odkud zatím pro nikoho nebylo návratu.
 Zbylí roboti prchali.
 Jedno však bylo jasné - objevili nepřítel. Podle něčeho ho poznali a pokusili se ho zničit. Neměli k dispozici jiné zbraně než paprskomety. Nebylo jejich vinou, že si s nimi neuměli poradit.
 Další arkonidský kovový kolos se vypařil.
 „No, takže abychom si dávali pozor,“ tiše a zcela klidně poznamenal Rhodan. „Nebo nám nepřítel nakonec sebere všechny bojové roboty... Rád bych věděl, jak to tam vypadá.“
 „Kde?“ zeptal se Čubaj, ale Rhodan na jeho otázku neodpověděl.
 „Musíme je nějak zdržet, protože je pravděpodobné, že by zaútočili i na naše loď, kdyby k nim dorazili. To bych pak už nevěděl, jak je zastavit. Zpátky k lodi. Rasi!“
 Baldur Sikermann na ně čekal v otevřeném vstupu na loď a s úlevou si oddechl, když je znovu spatřil.
 „Mezitím se nám ohlásil Talamon z ARCKOORU, pane. Talamon nakonec neodletěl zpátky na Arkon. Objevil něco, co chce Regentovi ohlásit. Doufám, že pak dostane svolení, aby směl společně s námi bojovat proti Neviditelnému.“
 „Řekl vám, co objevil?“
 „Ne, pane, bohužel ne. Ale prý se včas ozve,“ odpověděl Sikermann a podíval se k městu. „Měl jste úspěch, pane?“
 Rhodan pokrčil rameny.
 „Jak se to vezme, Sikermanne... Vydejte okamžitý rozkaz ke startu lodi, kapitáne. Všichni Pulci ať přiletí na palubu. Pak odstartujeme.“
 „Kam, pane?“
 „To kdybych věděl...,“ povzdechl si Rhodan. „Zatím na oběžnou dráhu kolem Mirsalu III. Jakmile se ozve Talamon, dejte mi vědět. Budu ve své kajutě.“
 Rhodan odešel a Sikermann se věnoval přípravám. Velitelé jednotlivých člunů mu hlásili návrat a uložení svých letounů v hangárech křižníku. K-7 však chyběl.
 „Kdo mu velí?“ zeptal se Sikermann. „Poručík Rous, pane.“ - „* odpověděl pobočník. „Sakra!“ zaklel Sikermann.
 „Kdo to půjde říct šéfovi? Máte s Rousem kontakt?“ „Bohužel ne, pane. Žádný kontakt.“

Marcel Rous si byl plně vědom toho, že se prohřešil proti všem předpisům, když pohnul letovou pákou a zvedl svůj člun vysoko do nebe nad planetou. Však také netušil, jak by mohl z Rhodana vymámit svolení, aby letěl na vlastní nebezpečí hledat své tři pohřešované muže. Rhodan by mu to docela určitě nepovolil, protože by se mohlo stát, že nepřítel ukořistí celou K-7 i s padesáti muži posádky a pak by se mohlo stát i to, že někdo z nich prozradí utajovanou vesmírnou pozici Země...

Všechny ochranné štíty K-7 pracovaly naplno. Na rozdíl od spojové centrály, která mlčela.

Nebylo těžké najít město, ve kterém zůstali jeho dva roboti a kde se vypařili jeho muži. Roboti stáli bez hnutí na náměstí a Čekali. Marcel přistál těsně vedle nich a vzal je na palubu. Napjatě vyslechl jejich hlášení.

„Žádné mimořádné události," oznamoval R-2. „Nikdo proti nám neútočil. Po kadetu Beckerovi a ostatních nezůstala ani stopa. Prohledali jsme všechny domy. Městečko Je neobydleno."

„A co stíny?" zeptal se Marcel. „Viděli jste nějaké další stíny?"

„Nic, pane. Městečko je neobydleno."

Rous tiše zaklel a poslal roboty do hangáru. Pak vydal rozkaz připravit malý kluzák. Tyhle průzkumné čluny byly jen tři metry dlouhé a nehodily se pro vesmírné lety, protože docilovaly jen obyčejné rychlosti světla. K účelům pozorování uvnitř slunečních soustav však postačovaly.

Marcel Rous si k sobě vybral kadeta Dubruqueho, podivína, který se ve volném čase zabýval ještě ne zcela vymřelým uměním ručního malování a kreslení.

V úzké kabině pro ně bylo jen málo místa. Rous požádal druhá, aby se nedotýkal vysílaček. Pak vzletli těsně nad město a prolétávali nad jeho střechami a ulicemi. Marcel si připadal bezpečně, i když klouzali místy tak nízko, že se mohli dívat do oken. Kdyby něco, pohne pákou a prudce vzletí vzhůru do volného vesmírného prostoru.

Dvě hodiny křižovali městem. Nikoho neobjevili.

Ovšem jejich zklamání se změnilo v děsivý úlek, když se vrátili na místo, kde před dvěma hodinami opustili palubu svého člunu.

K-7 tam nebyl.

Místo bylo prázdné. Jejich Pulec se vypařil.

^ x ^

„Ten Rous snad zešilel!" zlostně nadával Sikermann. „Až ho dostanu, utrhnu mu hlavu!"

Rhodan ležel na posteli a nijak nedával najevo, že se i on zlobí. Jenom suše odvětil: „Obávám se, že Rouse třeba už nikdy neuvidíte. Víte, proč uletěl? Znáte jeho motiv?"

„To tedy netuším! Asi mu přeskočilo!" durdil se kapitán lodi na obrazovce v Rhodanově kajutě.

„Nemyslím. Spíš bych předpokládal, že hodlal zachránit své tři muže. Zřejmě plní své povinnosti, i když je to paradoxně proti mým příkazům. Máte ještě něco?"

„Už nic, pane," odvětil Sikermann. „Nacházíme se na oběžné dráze. Talamon zatím mlčí. Jsme na příjmu."

Rhodan se posadil a přikývl. „Jdu k Marshallovi, kdybyste mě hledali."

Nepočkal, až monitor zhasne, vyšel na chodbu, nastoupil do antigravu a o několik minut později vstupoval do teleportovy kajuty. Marshall nebyl překvapen, že ho vidí, protože si už přečetl jeho myšlenky.

„Stojím před rozhodnutím," řekl Rhodan, „bud' setrvat na téhle ztracené vartě a čekat na náhodu, anebo se vrátit na Zemi. Co myslíte vy?"

Marshall vypadal zaskočeně.

„Přece byste to teď nevzdal, šéfe? Teď, když zmizel Rous a celý Člun."

„To není důvod, proč je mé rozhodnutí tak těžké," pokračoval Rhodan. „Ale Regentova přehnaná opatrnost mi bere chuť tahat za Arkon kaštiny z ohně. Kdybych se neobával, že Neviditelní jednoho dne možná objeví i Zemi..."

„Takže jste se vlastně už rozhodl," usmál se Marshall.

„Máte pravdu. Zavolejte ostatní mutanty."

Seděl mlčky a tise na svém místě, dokud se všichni neshromáždili. Pak teprve vzhlédl a sklouzl pohledem po svých nejvěrnějších.

„Přátelé, myslím, že před podobnou krizí jsme ještě nikdy nestáli. Regent nám oznámil, že neznámý nepřítel zbavil mnoho planet a slunečních soustav jejich obyvatelstva, aniž by se mu v tom dalo zabránit. Je nepředstavitelné, co by se stalo, kdyby nepřítel zakročil proti Zemi. Někdo z neviditelných by klidně mohl čekat na palubě lodi. Takže nemáme jinou možnost - musíme tu zůstat, dokud neodhalíme nepřítel a nebudeme si naprosto jisti, že zmizel z této soustavy. Na možnost ho zničit se zatím neodvážuji pomyslet."

„Však my si s nimi poradíme," konstatoval Tama Jokida. „Dosud jsme si poradili s každým."

„Díky za útěchu," pousmál se Rhodan. „Ale mnohem raději bych slyšel nějaký tip, co dělat... Shrňme tedy naše poznatky. Neviditelní plánovitě zbavují tuto planetu všeho živého. Anorganickou hmotu berou jenom v případě obrany, jako například naše roboty. Vypadá to, jako by tuhle planetu na něco potřebovali. To je jedno zjištění. Druhé zjištění je, že za pomoci rychlé teleportace je možné nepříteli vyklouznout ze spárů."

„Tak to je fajn," zazubil se Gucky.

„Radši bych to na tvém místě neříkal nahlas," vysvětloval Rhodan a ukázal na Guckyho. „Pokud totiž pošlu dolů na planetu průzkumníky, budou to jen samí teleporteři."

Cucky se posadil a zafuněl.

„Já vím! Ale beze mě! Já nebudu bojovat s vesmírnejma bubákama! Ať na ně jde Ras. Až Neviditelný uviděj jeho černou kůži, dostanou strach“

„No,“ usmál se Afričan. „Až se podívají na tebe, třeba ho dostanou taky.“

Rhodan věděl, že Gucky žertuje. Na své mutanty se mohl vždy spolehnout. Navíc se myšob třásl na každé dobrodružství, to o něm bylo známé.

Vtom zabzučel telekom.

„Ano?“ ozval se Rhodan.

„Hlásí se Talamon, pane. Chce s vámi mluvit.“

„Tak mi ho sem přepněte, Sikermanne.“

Za několik vteřin se už díval na Talamonovu zasmušilou tvář, která však prozrazovala i jisté uspokojení.

„Jste to vy, Rhodane?“

„Slyším vás, Talamone. Mluvte. Proč jste se ihned nevrátil na Arkon, jak to požadoval Regent?“

„Dostal jsem povolení setrvat, abych vás informoval o důležitém objevu.“

„O jakém?“

„O cizí lodi, Rhodane. O docela malé lodi. Podobá se vřetenu a vzadu je zploštělá. Pohybuje se pomalu směrem od soustavy. Plameny na její zádi prozrazují, že musí jít o primitivní pohon.“ „Myslíte si, že by to mohla být loď Neviditelných?“

Talamon váhal.

„Nejdřív jsem si to myslel, ale neumím si to představit. Bytosti, které se umějí dělat neviditelnými, by snad měly disponovat pokročilejší technikou. Neumím si představit, že by se plazily po Galaxii na lodi s tekutým pohonem. Jak by se pak dostali z jedné soustavy na druhou?“

„Máte pravdu,“ odpověděl Rhodan proti své vůli, protože by mu bylo milejší, kdyby to byla loď Neviditelných. „Ale kdo jiný by to mohl být? Obyvatelé Mirsalu III neznají kosmické lety.“

„S tím si lámu hlavu, ale nenacházím odpověď. Mohl byste sem přiletět, Rhodane? Sleduji tu raketu v dostatečném odstupu a nespouštím ji z očí.“

Rhodan váhal.

Dole na Mirsalu III byl ještě Marcel Rous a pokoušel se splnit svou zoufalou misi. Měl ho tam snad nechat? Jistě, nejednal na Jeho rozkaz, ale jednal odvážně.

„Brzy budu u vás, Talamone. Musím tu však vyřídít jednu maličkost...“

Rozloučili se a Rhodan Sikermannovi přikázal, aby přistál někde dole na Mirsalu III. Zatímco se křižník znovu řítil k planetě, Rhodan řekl: „Tama Jokida a Gucky skočí z paluby, jen co se dotkneme povrchu planety. Chci se k Talamonovi podívat co nejdřív. Držte se s Tamou pořád za ruce, abyste mohli teleportovat, Gucky! A zůstaňte v telepatickém spojení s Marshallem, jasné?“

Tama přikývl. Gucky zavrčel: „To bych rád věděl, nač tolik řečí. Tu maličkost vyřídíme raz dva.“

^ A ^

Marcel Rous měl pocit, jako by ho někdo pořádně praštil po hlavě. Že by jeho loď odstartovala a odletěla bez něj? To snad ne! Ale také nenašel žádné stopy po boji. Bylo to velmi podivné...

„Takže jsme osaměli na planetě duchů,“ suše konstatoval Debruque. „Co teď? Navrhují vyhledat DRUSUS.“

Marcel Rous však zarputile vrtěl hlavou.

„Nesplnili jsme náš úkol, Debruque. To máme prostě všeho nechat? Co se týče K-7, naši pánové z velínu nám dluží vysvětlení, pro které si doletím.“

„A kam?“

Marcel neodpověděl. Vzal za řízení a zvedl loď do výšky. Ubral na rychlosti a namířil si to k nejbližším světlům města.

„Budeme je hledat všude, Debruque. Někde proboha být musejí. A pokud nenajdeme je, pak musíme najít stopu Neviditelných. Zřejmě vynalezli způsob, jakým odclonit světelné paprsky a stát se neviditelnými, ale bez těla nejsou. V tom spočívá naše naděje.“

„Nerozumím, poručíku.“

„Buďte klidný. Ani já tak docela nechápu, oč jde, ale uvidíme. V pravou chvíli mě jistě napadne ta správná odpověď.“

„Doufejme,“ zabručel kadet.

^ ^ ^

Tama Jokida se díval zpátky na DRUSUS, ale mocná koule lodi se ztratila v modrém nebi. Levou rukou držel Guckyho.

Gucky pozoroval okolí. Věděl, že ho Neviditelní nemohou zcela překvapit. Už jednou vycítil jejich blízkost a byl varován. A nyní byl přesvědčen, že při sebemenším náznaku nebezpečí bude teleportovat. V žádném případě se nehodlal Neviditelným vydat dobrovolně.

Jeho úvahy sdílel i Jokida.

„Teď záleží jen na nás,“ šeptal. „Tady nám nikdo nepomůže. Kdyby zaútočili, musel bys být rychlý, Gucky,“

„Nikdo není tak rychle jako já," sebejistě ho ujišťoval Gucky. „Jsme tady v horách a ne ve městě. Možná tu někde bude nějaký poustevník, kterýho agresori přehlídli."

Japonec sice nesdílel Guckyho názor, ale neodporoval mu a nesnažil se ho přesvědčit o opaku, jako to dělají hloupí a namyšlení lidé. Tama byl dokonce přesvědčen, že veškeré zlo mezi lidmi pochází právě ze snah přesvědčit. Jinak smýšlející o pravosti opačného názoru.

Pustili se do prohledávání krajiny. Krátkými teleportačními skoky měnili prostředí. Už se stmívalo, když dorazili na rozlehlou náhorní plošinu, v Jejíž centru leželo velké město. I tady se ještě svítilo. Ale nikdo se nikde nepohyboval.

Tama na vteřinu pustil Guckyho packu.

„Podíváme se tam?" zeptal se.

„Rád bych věděl, kde zůstal viset ten praštěnej poručík Rous," odpověděl Gucky. „Přece se s tou svou lodí nepropad do země?"

„No, něco takového se mu klidně mohlo přihodit," obával se Tama. „Máme důkazy, že Neviditelní berou i pevnou hmotu - k sobě do neviditelné říše."

„Že by pohltili celou loď?" pochyboval Gucky.

Tama pokrčil rameny.

„Musíme počítat i s tím."

^ x ^

Rhodan s křižníkem DRUSUS mezitím dorazil k Talamonově ARCKOORU. Talamon ho nenechal dlouho čekat a hned se zjevil na monitorech.

„Je dobře, Rhodane, že už jste tady. Mezitím jsem si promluvil s Regentem. Když jsem mu sdělil své podezření ohledně té primitivní lodi, že by mohla patřit Neviditelným, dostal jsem povolení zůstat."

„To znamená, že se Regent připojil k vašemu názoru? Já bych to považoval za vyloučené." „Proč?"

„Centrální počítač přece přemýšlí příliš logicky, než aby souhlasil s názorem, že se Neviditelní pohybují od planety k planetě na zastaralé lodi."

Talamon se zeširoka zašklebil.

„Je mi jedno, co si Regent myslí, ale každopádně mi dal rozkaz, abych tu raketu opatrně prohlédl. A vaše podpora mi přichází vhod."

Rhodan se podíval na jinou obrazovku. Zahleděl se na raketu, o které byla řeč. Bezesporu směřovala k Mirsalu III. K planetě, zbavené obyvatelstva. Co tam chtěla?

„Co tedy podnikneme, Talamone?"

„Zastavíme tu raketu. Bez varování. Použijeme magnetické pole..."

„Bez varování?"

„Proč ne?"

Rhodan zavrtěl hlavou.

„Nejdříve se chci pokusit s nimi spojit. Víte, Talamone, já nemyslím, že je to loď Neviditelných. Mám trochu jinou teorii."

„Jakoupak? To by mě upřímně zajímalo." „Uvažujte se mnou. Raketa letí příliš pomalu a má velkou spotřebu paliva. Letí od druhé planety této soustavy. Nemůže si dovolit žádné zbytečné manévry, aby doletěla na třetí. Takže podle mě pochází z druhé planety Mirsalu."

„Vyloučeno!" zasmál se Talamon. „Druhá planeta je neobydlená!"

„Považujeme ji za neobydlenou," opravil ho Rhodan. „To je rozdíl. Atlasy hvězd Časem stárnou. Na to nezapomínejte."

Talamon pokyvoval hlavou a pak přikývl.

„Možná že vaše domněnka není daleko od pravdy, Rhodane. Co z toho vyplývá?"

„Určité věci ano, řekl bych. Přinejmenším skutečnost, že se nová civilizace snaží dobývat vesmír. Nevím, kdo obývá Mirsal II, ale už teď jsou mi sympatičtí. Snaží se, budou inteligentní a pracovití. Proč bychom je děsili magnetickým polem? Zavolejme jim, možná nám dají odpověď."

Talamon souhlasil. Pustili se do pokusů o navázání spojení na těch nejjednodušších frekvencích. Ale jakkoli se snažili, žádného kontaktu nedocílili a kovová věc se dál ploužila vesmírem.

„Není to nic platné," oznámil netrpělivě Talamon. „Musíme ji zastavit a rozříznout. Vezmu ji na palubu já nebo vy?"

Rhodan ještě chvíli váhal, a pak se znovu zahleděl na objekt svých domněnek a snah. Raketa mu připomínala časy před sedmdesáti lety, kdy na palubě podobné nemotorné lodi vzlétl na cestu k Měsíci. Dobře si vzpomínal na své tehdejší pocity a dojmy a měl za to, že posádka téhle rakety patrně cítí něco podobného. Určitě měla strach...

„Udělám to já," odpověděl Talamonovi.

^ A ^

Po několika hodinách věděli Rous a Debrue se stoprocentní jistotou - Mirsal III kromě nich nenesla žádnou živou bytost. Planeta byla opuštěná. Nebyli tu ani původní obyvatelé, ani invazori. Jejich úkol se zdál splněn.

Nedošlo ani k jedinému útoku proti nim. Docela klidně se mohli pohybovat ve všech městech i na volném prostranství. Občas narazili jen na bojové roboty, kteří nadále obětavě pátrali po nepříteli.

Ke stejnému dojmu museli dospět i Gucky s Jokidou. Guckyho telepatický mozek nezachytil ani útržek cizí myšlenky... Ale když se to pak nakonec stalo, kupodivu ho to nijak nepřekvapilo.

Poslední teleportace je vynesla na vrcholek hory, zdobené hradbami velké pevnosti. Připomínala staré středověké hrady a na zdejší poměry znamenala jistě něco mimořádného. Gucky tiše postával na nádvoří a díval se nahoru na cimbuří.

„Někdo tu je," nejistě mumlal Japonec. „Ale nevidím ho."

Gucky neodpovídal. Naslouchal v určitém směru a díval se na padací most.

„Co je, Gucky?"

Myšob se uvolil k odpovědi.

„Někdo tu je," šeptal nevzrušeně. „Nejsem si jistý, kdo by to moh bejt, ale každopádně to není nikdo Neviditelný. Jejich myšlenky jsou stínovité, rozplzlý. Myslím, že to bude..."

„Tááhle!" zvolal Tama a ukázal přímo před sebe k věži. „Co je to?"

Gucky se otočil ve směru, kterým Tama ukazoval. Sluneční paprsky dopadaly na kovový předmět. Gucky zavřel oči, protože ho jejich odraz oslnil.

Předmět bylo vidět jenom zpola, protože ho zakrývala věž. Bylo to kónické kovové těleso a leželo bez hnutí na zemi.

„Pojďme, Tamo."

Japonec ho váhavě následoval. Ruku držel na pažbě zbraně.

Ještě než dorazili k věži, Gucky řekl: „Je tu poručík Marcel Rous. Společně s jedním mužem prohledávají hrad. Jsou tu sami. Pojďme za nima."

Vzal Tama za ruku a došli až k věži. Tím předmětem byl kluzák,

„Někde přece museli schovat Pulce," poznamenal Jokida.

Gucky přikývl a soustředil se na skok. Pak společně s Japoncem dematerializoval.

Ve stejném okamžiku Rous s Debruquem vstoupili do velkého sálu, který byl stejně prázdný jako všechny ostatní místnosti hradu. U dřevem obložených stěn stály bodné a sečné zbraně, v otevřeném krbu plápolal oheň. Tady ještě před několika hodinami musel někdo být.

Ale kam všichni zmizeli? Kam?

Marcel si prohlížel dlouhý stůl, jehož deska byla pokryta talíři, kalichy a džbány s pitím, jako by tu seděla veselá společnost a něco slavila.

Kam odešli a proč se nevrátili?

Marcel Rous sebou trhl, když se najednou mezi ním a stolem zachvěl vzduch. Pak spatřil dvě materializující postavy a ruka mu sjela k paprskometu. Debrueque ho však zadržel: „Nestřílet! To jsou naši!"

Cucky a Tama materializovali.

„Kde máte loď. Rouši?" zeptal se Jokida.

Poručík se zvolna zotavoval z úleku.

„Našli jste nás zatraceně rychle," odpověděl. „Celá planeta je prázdná. Pečlivě jsme ji prohledali, ale nikoho živého jsme neobjevili... No, než mi začnete nadávat, utekl jsem, abych hledal své ztracené muže. A teď jsem přišel i o celou K-7! Prostě se proměnila v neviditelnou, stejně jako ti tři muži! Myslím, že byste mi měli pomoci ji hledat!"

Gucky pokrčil rameny a přešel packou přes jeden z mečů u stěny.

„Během uplynulých dvou hodin jsme prohledli celý povrch Mirsalu III, ale nenašli jsme ani stopu po K-7."

„Že by ji Neviditelní unesli?"

„Každopádně se to stalo jejich vinou," přikývl Gucky. „Ale teď si prohlédneme hrad. Mám takovej pocit, že tu někde najdeme nějakého domorodce."

„Tady na hradě?" pochyboval Rous. „My jsme to tu všechno prolezli..."

„Jo?" zakřenil se Gucky a soustředil se na myšlenkové impulzy. „A ve sklopeních jste byli taky?"

Rous pomalu zavrtěl hlavou a následoval myšob. Široké kamenné schodiště vedlo do hlubin. Tama a Debrueque uzavírali skupinku.

Čím hlouběji se dostávali, tím větší tam byla tma. Marcel Rous však měl svítilnu, kterou si vzal s sebou z kluzáku. Sestupovali po dlouhém schodišti, až se nakonec ocitli kdesi hluboko v podzemí, pod úrovní povrchu planety. Vzduch tam byl dusný a špatný.

A vtom se to ozvalo - rachotivý zvuk řetězů.

Gucky neomylně vykročil.

„Bez obav, je to jen trestanec. Neviditelní ho museli prohlídnout."

Pak stáli před kamennými dveřmi.

„Skočím do cely," nabízel se Gucky, ale Tama ho vzal za packu.

„Proč? Proč bychom tam nemohli jít všichni? Nech mě otevřít dveře."

Gucky přikývl. Nakonec, ať se Tama taky předvede. Japonec nebyl totiž jenom telekinet, ale také takzvaný „rozzařovač", protože dokázal silou vůle, že se jakákoliv pevná hmota rozplynula na volné atomy a zmizela.

Tama se soustředil, uložení dveří povolilo a kamenný kolos se s temných žuchnutím zřítíl k zemi.

Všichni napjatě hleděli dovnitř do místnosti.

Nebyla tak docela prázdná. Jeden trestanec tam zůstal. Ležel na shnilé slámě a vytřeštěně zíral na příchozí. Jeho otrhané šatstvo svědčilo o tom, že se svému zajetí bránil. Kolem pravé ruky měl ušmudlaný, zakrvácený obvaz.

„O ničem neví," vysvětloval Gucky, když si přečetl jeho myšlenky. „Je tady v hladomorně už pár týdnů a čeká na rozsudek. Kdybychom ho nenašli, umřel by hladem,"

„Vezmeme ho s sebou?" zeptal se poručík.

„To ho tady snad máme nechat?" odsekl Gucky. „Možná se od něj přece jen něco dozvíme, i když to třeba nebude zrovna o Neviditelných na Mirsalu III."

O deset minut později, když vyšli na nádvoří a nadechovali se čerstvého vzduchu, se Marcel Rous zeptal: „A co teď? Kluzák je pro nás všechny příliš malý. Rozdělíme se?" „Proč?" zeptal se Gucky. „Na palubě je přece vysílačka, ne? Spojíme se s Rhodanem a požádáme ho, aby si nás vyzvedl. Počkáme na něj tady na hradě."

Poručík působil deprimovaným dojmem.

„Co řekne Šéf, až se vrátím bez K-7?"

Guckyho tvář zůstala bezvýrazná.

„No, moc se na to netěšte, poručíku..."

^ ^

cestou k interkomu se Rhodan zastavil. Uviděl něco, co nepotřebovalo vysvětlení.

Zádí malé rakety se totiž začínala ztrácet. Centimetr po centimetru se nořila do mezihvězdné tmy. Bylo to sice zdoluhavé, ale nezastavitelné.

Neviditelní sahali po nové kořisti.

Rhodan se pohnul a řítí se do spojové centrály.

„Talamone!" vykřikl a počkal, až se široká tvář Těžkého zjevila na monitoru. „Viděl jste to?"

„Jistě, Rhodane. Co uděláme?"

„To kdybych věděl!" odpověděl Rhodan, když si spojař David Stem přitiskl sluchátka k uším a vykřikl: „Volají nás! Volají nás! Lidé z rakety vysílají. Jejich signály jsou pro mě nesrozumitelné, ale určitě to vysílají oni!"

„Poslouchejte, Talamone," obrátil se Rhodan k monitorům. „Co teď? Jak je uchránit před útokem Neviditelných, když sami nevíme, jak na ně útočit?"

„Zkusíme to palbou!" odvětil zamračený Talamon. „Uzavřeme raketu do řetězce energetických střel. To by v tom musel být čert, abychom Neviditelné nezastrašili,"

„Souhlasím," odvětil Rhodan. „Zůstáváme ve spojení!"

Než dorazil do velínu a vydal rozkazy, raketa už byla o další dva metry kratší...

Pak však propuklo peklo. ARCKOOR a DRUSUS od sebe nestály dál než tři kilometry. Mezi nimi plula ta malá raketa. Neznámý nepřítel se tedy musel zdržovat někde mezi oběma obřimi křižníky. Aby se vzájemně neohrozili, vystoupili Talamon a Rhodan trochu výš a pálili pod sebe.

Kolem rakety se rozprostřel ohnivý prstenec. Křižníky uzavřely raketu do ochranného energetického štítu a Rhodan mezitím pomocí antigravového pole prohlížel prostor mezi sebou a Talamonem. Ale žádné těleso kromě rakety nezaznamenal.

„Znovu cítím myšlenkové impulzy," zašeptal John Marshall. „Přichází to a odchází jako mořské vlny. Občas je to silné, ale docela nesrozumitelné. Jako by to zkreslovala nějaká rušička. To přece není možné!"

„Možné je všechno," poznamenal Rhodan a odešel k Davidu Stemovi. „Zavolejte Talamona!"

Netrvalo to ani dvě vteřiny.

„Rhodane?"

„Nic! Proti Neviditelnému nemáme žádnou zbraň. Té raketě nedokážeme pomoci."

„Zatraceně! Co to je?! Co je to za bytosti, že se jim nelze bránit?"

Rhodan pokrčil rameny.

„Regent Arkonu tvrdí, že s nimi bojuje už deset let. Jak bychom to mohli dokázat hned první den?"

Talamon si přejel rukou přes vousy a namítl: „Ale vy máte mutanty, Rhodane!"

„Nač mi jsou, když nepřítel nevidí, neslyší ani necítí? Jak může teleporter najít cíl, když žádný nemá? Skočí do prázdnoty, to je všechno. Neviditelní nevysílají ani žádné myšlenky, abychom je mohli zaměřit. Jak může telekinet uchopit něco, co neexistuje? Ne, Talamone! Jsme poraženi!"

„Rhodane!" zvolal Talamon hořce. „Vy se chcete vzdát? Další existence Mléčné dráhy leží na vašich bedrech!"

Rhodan se zadíval na raketu. Byla plně obklopena energetickými výboji, ale přesto se dál zkracovala. Jen s tím rozdílem, že teď mizela mnohem rychleji.

„Ne, nevzdávám se, Talamone! Ale boj o tuhle raketu jsme prohráli. Stateční kosmonauti z druhé planety Mirsalu zaplatili za svůj sen o letu na sousední planetu vlastními životy. A my to pozorujeme a nemůžeme jim pomoci. Možná že nás dokonce považují za útočníky."

„Pokud si útoku vůbec všimli," namítl Talamon.

„Volali by pak o pomoc?"

„Oni volají o pomoc?" pochyboval Těžký. „Zatím nevíme, co vysílali. A kromě toho mezitím ztichli."

Rhodan přikývl.

„Zastavme palbu. Zbytečně ztrácíme energii. Ale v jednom máme pravdu - nesmíme to vzdát! Jednou Neviditelné zasáhneme na zranitelném místě - a pak běda jim! Dnes však..."

„Musím podat hlášení Regentovi," oznamoval ztěžka Talamon.

„Nemohl byste s tím počkat, dokud se nevrátím, Talamone?"

„Proč?"

Rhodan se díval, jak raketa mizí. Už jen kousíček přidě... A pak nic. Zmizela úplně. Maličká raketa, dlouhá čtyřicet metrů, plná naděje o velké budoucnosti, přestala žít. ^

Ale - bylo tomu opravdu tak?

„Je mnoho důvodů, Talamone. My nevíme, co se stalo s bytostmi na palubě rakety. Jsou tam opravdu všichni mrtví? Stali se neviditelnými jenom pro nás a pro naše přístroje? A ještě něco - je tahle raketa jediná, která odstartovala z Mirsalu II?"

„Proto mám čekat?"

„Ano, Talamone. Navštívíme Mirsal II a..."

Byl přerušen. Z velínu se ozval Sikermannův vzrušený hlas.

„Zaměření ve směru z Mirsalu II, pane. Musí to být celá flotila!"

Rhodan rychle pohlédl na Talamona. „Počkejte!" zvolal a třemi skoky se ocitl za Sikermannem. „Co je? Kde?" Pak to viděl i on.

Zaměřovači monitory ukazovaly nejméně padesát pomalu se přibližujících bodů. Byly už dostatečně velké, aby je zaznamenala optika lodi. Dokonce si je mohli zvětšit. Pak bylo na první pohled zřejmé, že to jsou rakety stejného typu jako ta první, zmizelá-

„Vypadá to," zamumlal, „jako by prchaly. Možná že na Mirsal II zaútočili Neviditelní. Sikermanne! Připravte krátkou transici k Mirsalu II. Musíme vyzvednout Guckyho a Tamu. Možná najdeme i K-7- A pak se zase vrátíme sem. Pospěšte si. Transice za pět minut!"

Nečekal na potvrzení o přijetí rozkazu a vrátil se ke spojařům.

„Čekajte, Talamone!" zopakoval svou prosbu, ale znělo to jako rozkaz. „Vyzvednu své lidi na Mirsalu III a vrátím se zpátky. Regentovi podáme hlášení společně."

„Dobrá, Rhodane, já tedy počkám."

Rhodan si oddechl.

„Nemějte obavy, Talamone, však my to dokážeme! Nebudeme potřebovat deset let, abychom Neviditelné odhalili. Určitě mají nějaký slabý bod a my ho musíme najít. Nejdříve však musíme vědět, kdo Jsou a odkud přicházejí. To považuji za hlavní problém. Až se dozvíme tohle, tak..."

„Co když přišli z nějaké vzdálené galaxie? Z nějaké Jiné Mléčné dráhy?"

Rhodan pokrčil rameny a vrátil se k Sikermannovi.

„Hotovo?"

„Ještě třicet vteřin," odpověděl první důstojník a oznámil posádce: „Transice za pětadvacet vteřin!"

Rhodan se posadil a kývl na Marshalla.

„Sedněte si a zkuste hned po transici navázat kontakt s Guckym. Nemáme času nazbyt."

„Ještě deset vteřin," suše oznámil Sikermann.

^ * ^

Talamon zíral na prázdné místo, odkud zmizel DRUSUS. Od transice uplynuly už dvě minuty. Kolik Času může Rhodan potřebovat na vyzvednutí svých lidí z Mirsalu III?

Talamon nebyl žádný strašpytel. Jeho flotila už mnohokrát bojovala s nepřítelem a překonala řadu potíží. Ne, Talamon se nikdy nebál, ovšem od chvíle, kdy na vlastní oči viděl, jak je beznadějně s Neviditelnými bojovat, poprvé pocítil pořádný strach. Nebýt toho, že měl za spojence Rhodana, považoval by situaci za zcela beznadějnou...

Z úvah ho vytrhlo nepříjemné ječení sirén.

„Sektor 18-b-9! Poplach!" křičel kdosi ve sluchátkách. „Šéfinženýr se ztrácí..."

Talamonovi se sevřelo srdce křečí a z tváře mu zmizela všechna barva,

„Kdo to mluví?"

„Poručík Rab-Ort, technické oddělení! Už je ho jen půlka!"

„Koho?"

„Šéfinženýr Morlaga! Jeho nohy jsou neviditelné!"

Talamon popadl páku řízení a vykřikl: „Krátká transice! Za pět vteřin..."

ARCKOOR dematerializoval. Když ve zlomku vteřiny znovu rematerializoval, ihned vyskočil, přenechal navigaci ostatním a utíkal do strojovny. Rozrazil dveře a to, co spatřil, mu vzalo řeč.

Poručík Rab-Ort byl smrtelně bílý, opíral se o kontrolní panel a nohy se mu třáslly. Vytřeštěnými očima zíral na muže, který ležel zkroucený na podlaze,

Byl mrtev.

Šéfinženýr Morlag. Ústa i oči měl otevřené a výraz jeho tváře svědčil o strašlivých bolestech, ve kterých zemřel.

„Co se stalo?" zeptal se Talamon. „Tak se seberte, Rab-Orte! Každý detail je důležitý! Může rozhodovat o životě a smrti!" Poručík odpověděl slabým hlasem: „Morlag stál támhle naproti, když to začalo. Všiml jsem si docela náhodou, jak mu mizí nohy. On pokračoval v práci, jako by se ho to netýkalo... Zavola jsem na něj. Podíval se dolů na své nohy a zařval hrůzou. Pak se rozběhl... Jo, mohl běžat, i když neměl nohy, ale bylo to

takové nějaké těžkopádné, jako by se pohyboval v blátě..."

„Aha," poznamenal Talamon. Tohle bylo něco konkrétního.

„Pak následovala transice. Morlag znovu zařval. Viděl jsem, jak se neviditelná část jeho těla bránila pustit tu viditelnou -ano, přesně tak to bylo. Neviditelní ho drželi, ale transice byla silnější. Neviditelní ho nakonec museli pustit - ale až o vteřinu později. Nikdy nezapomenu na Morlagův smrtelný výkřik..."

Talamon pokýval hlavou, otočil se a vracel se do velínu. Tam se posadil a s rukou na transitní páce čekal na Rhodanův návrat.

^ A ^

„Vyprávějte," řekl Rhodan Talamonovi, když se vrátil od hradu na Mirsalu III, kde bez potíží naložil trosečníky.
„Vyprávějte, Talamone."

Když Těžký skončil, Rhodan pokýval hlavou a konstatoval:

„Takže transice jsou něco platné, pokud je provedeme včas. Budeme si to muset zapsat za uši. Teď navažte spojení s Arkonem, Talamone. Rád bych mluvil s Regentem."

Talamon přikývl a když se na obrazovkách objevila kovová polokoule z Arkonu, Rhodan zahájil debatu s centrálním počítačem.

„Máme za sebou první setkání s Neviditelnými, Regente. Podle našich odhadů je jejich dalším cílem planeta Mirsal II, kde se podle všeho vyvinula inteligentní civilizace. Musíme se jí pokusit pomoci." „To ti nemohu zakázat," řekl kovový hlas počítače?. „Ale Talamon se s ARCKOOR vrátí na Arkon."

„Ne!" odmítl Rhodan ostře. „Talamon zůstane se mnou a spolu se mnou se v zájmu Impéria pokusí porazit neznámého nepřítele. To je věc principu. Regente!"

„Loď jako je ARCKOOR nemůžeme lehkomyšlně sázet do hry a..."

„Ty máš jenom jednu takovou loď?" posmíval se Rhodan. „To chceš kvůli ní riskovat existenci celé Mléčné dráhy?"

Počítač okamžitě změnil názor.

„Dobrá, Rhodane, ať tě ARCKOOR doprovází. Budeš jí velet. Stojí za tebou celá moc Arkonu! Vysvoboď nás od hrozby Neviditelného, Rhodane!"

„A - co bude potom. Regente?"

„Pak si promluvíme o spojení Arkonu a Země.*"

Rhodan se usmál. V očích se mu zajiskřilo. Stál krůček od vysněného cíle. Nejdříve však musel porazit Neviditelného.

„Ozvěme se znovu, až opustíme Mirsal II. Kdybych potřeboval pomoc, řeknu si."

„Stačí říct," poznamenal Regent a vypnul spojení.

Rhodan se otočil a vrátil se do velínu. Potkal se tam s Johnem Marshallem.

„Tak co, John? Co dělá náš vysvobozený Mirsaler?"

„Nic neví," pokrčil Marshall rameny. „V ničem nám nepomůže."

„To nevádí," uklidnil ho Rhodan. „Věřím, že na Mirsalu II najdeme stopy, které nás dovedou dál..."

Z pohovky v koutě sklouzl Gucky a zapištěl: „Talamon má hrozne) strach."

„Ano?" podivil se Rhodan a sklonil se k myšobovi. „A ty ne?"

Guckyho tato otázka překvapila. Chvilí rozpačitě zíral a pak odpověděl: „Já? Co já? Já přece nejsem žádný vyjukanej... Skokan..." dodal a vyskočil zpátky na pohovku, kde se schoulil do klubíčka a nechtěl už o světě nic slyšet.

Marshall se usmíval.

Rhodan mezitím na Guckyho zase zapomněl. Pohledem spočíval na obrazovce s malou hvězdou. Mirsal II, planeta, po které sahal Neviditelný svýma nehmotnýma rukama. Podaří se mu je zadržet?

Podaří se Rhodanovi přidržet ruce, které neexistují...?

Konec